

ומתחלים יותר מן האדים אף כי כתיחסר אכלו כי הוא פחוות פחם וכשנחותכ בכל והבמה אדר משוויב בעבודה הבראה ית' יותר מכל מזא'ן היה אומר במתהו זהה כבמה אקדם כלום או' הזיא העבורה שעבדו כל' זיה ויזיד ממנה לשם ונקדם בה פניו ואפסף לפניו בה הרוץ' שארך לפניהם עול'ה השעה לה פבחור וברכבות שילוא כליל' לשם וגאותה מוחרים נבר ואט הוא ית רוזה בו' אביא לפניהם מכח הרמן שם עג'ל'ם כי שנח כמו אמר פבחור רבבות הכהן הכהן הנקרדים הנקרדים והעיגלים רם מכח הרמן כאמיר הדור' מן הכהן רמן הכהן רמן הכהן רמן רם מכח הכהן העיגלים וכן בדבירות אל' עכדו לה עגלא תלה תא' ואמר אחר' מן הירצה הבאלם אל'ס וגונ'ל'ם אם הוא רוזה יותר במני' הדאן' שהם הכתבים אביא לפניהם אל'ם שהם הכתבים ברכבות נחל' שמן כל'oper אס חף' בפניהם הכללות בשמנ' בפניהם המנהות שם טאהה תנו'ר או טורה'ת או מחת' המנוחות בפרשה והם החמשה מנהות אביא לפניהם רכבות רכבות נחל' שמן והנה לך הנביא הרכבות בסוד הפרשה בתולה' עול'ת הכהן והדאן' ואחרי'ן המנוחות והופר המנוחות אחר' העול'ה קודס ישיל'ם עני' הרכבות של'ם וחטא'ת ואשת' בעבורו כי רזה להזכיר קרבן עני' כי המנוחות הם קרבן עני' להודיע' שקרבן עני' החשוב כעל'ת עשר' בקר וצאן' ונאמר בו' גפש' כי תקיא'ך להודיע' כי קרבן עני' חשוב לפמי' השם כל'ו' הזכיר נפשו והזכיר אדור' עול'ת העוף' שהוא של' עני' ונAPER ב' ריח ניזוח' בעול'ת הכהנה' להודיע' דאחד המרבה ואחד' דהמפע' ולבק' בחיב' ותשע' אומו' בכנפי' של'א טיר' הנזח' ואם' חזירות' פריח' ריח' הכהנים' נפשו' קפח' והשם' קושב' את' לר'ת' גיש'ו' להר' א' כמה' החשוב' לפני' השם קרבן עני' האחן' בכורי' פשי' קל'ומר אס' אינו' רוזה' במן' הכהנה' והוא' רוזה' בפ'ן' הדאן' הנכבד אביא לפניהם בכו'ר' פשעי' ופר' בטני' בטוק' חטאת נפש' והשיב' להם הנביא הניד' לך' אדם מות' טוב' כל'ומר' השם טוב' לפניהם העבורות' ואמר' אדר' ב' במו' שבא' בקרבות' בתורה' אדר' כי קירב' מכם' כטו' שאמ'רו לך' על' כתוב' ואתנה' צאנ' צאן' טרי'יט' אדר' אטם' אטם' קרו'ין' אדר' ואין' אמות' העול'ם קרו'ין' אדר' . עוד' בטודש' כי אמר' אדר' בקרבו' לזופר מה' אדר' הריא'ן' לא' הרכבן' הנול' של' האלים' היה' של' א' אף' את' לא' תקליבו' מן' הנול' כי' חטאת' שנ' גול' בעול'ה' וכון' בעול'ת העוף' כתיב' והסיד' את' טוראות' בנזח' וטובי' מן' המפה'ין' הוא' חיב' כהוז'ה' ובבעודה' כל' שכן' וכל' שכן' שחו'יב' האדר' לעבד' ולשבח' בו'או' שאין' בו' אחות' סכל' אל' הסב' ואינו' מכין' לשוט' הנאה' בהתייכן' גול' וככל' טובי'ת' ביל' הפסק' וככל' אל' הומטי'יכ' לול'ות' שוכנו' אין' יתלו'ן' למיטיב' על' פקבל' הטעבה' באנו'ש'ת' ועט'ות'ם כי' חט' בפ'ין' אחד' אל' טעל'ה' מסkrit' אפי' לזר'ה' המטיב' בתכל'ית' דהער'ת' וו'גער'ע'ות' ויה'ה מקל' הטעבה' של'ם' לשוכן' וכל' שכן' וטובי' מן' המפה'ין' הוא' חיב' כהוז'ה' ובבעודה' כל' שכן' וכל' שכן' לפל' מלכי' המלכים' הקה' שהוז'ה' נעל'ה' ומרומ' על' כל' נמזה' ועל' כל' טוש'ג' בהרג'שה' ובשכל' והאדר' הוא' חסר' וחולש' אע' שב' עלי' ויחס' שאינ' מדברים' מזר' עצמו' ואנו'ש'ו' מה' בשלשה' עני'ינ'ים' האדר' בעינ' גוזלו' וועל'ו'ו' שהם' ווק' מפ'נו' נול'ן' לסל'ובל' הצע'ו' ואין' טריה'ן' לא'וכות' בגו'ול'ם' אדר' . והשנ' בלא'וכות' טוט'ונ'ים' כי' צואת' אדר' מוסדרת' יתור' משאר' בעיל' ד'ים' שאינ' מדברים' ואם' מינעו' מן' דר'ח'יז'ה' גומ' מל'וכ'ך' בהם' וכשימות' האדר' נגי'תו' יתר' מוסדרת' מנ'ל'ת' . והן' כשי'ול'ש' כה' הדבר' שנא'וד' מזר' חול'י' כבשו'ו' יה'ה יתור' עונה' זונ'ת'ע' מה'ם' שא'ופ'ש' ש'ימ'ל' עצמו' בם' או' בנד' או' בש'ו' זט'ע'ו' וופס'ד' דש'ת'ד'ל'תו' בנקש' ער'וי' ונה' אפי'ו' כשהיא' גרא' תמצ'א' רוב' גע'לי' ד'ים' מעת'דים' בבקשת' מה'ית'ב' . גרא' תמצ'א' רוב' גע'לי' ד'ים' מעת'דים' בבקשת' מה'ית'

פנ'יל נ'ך' ה'ל'ס ע' פ'ונ' וט' ט' ד'ו'יט' ע'מ'ך' ב' פ'ס' פ'ז'ונ' ט'ט'פ'ע
ט'ק'נ'ט' פ'ק'ד' וט'ק'נ'ט' ל'כ'ט' פ'ס' פ'ז'ונ' ט'ט'פ'ע
(מ'ינ'ן)

הניר ל'ך

ו' פ'יכ'ה הנביא הור'יענו' בכתוב' הזה'
ע'כ'ות' השם ית' ר'ש'ל'טה' אשר' ב'ה'
ח'פ'ץ' מ'כל' שא'ר' העבורה'ה' הא'מר' ז'ה'
ל'פ'נ'ז' ו'ה'יא' ח'ש'ל'שה' דבר'ם' הנ'כ'רים' ב'זה' ה'כ'תו'ב' ז'ה'
ב'ד'ר'ך' שא'לה' ו'ת'ש'ב'ה' ש'ה'ו' ש'ו'אל'ים' מ'פ'נו' י'ש'ר'א'ל' ש'יא'מר'
או'ת'ה' ל'ה'ש' ו'ל'כ'ן' ה'כ'ו'ר' ל'פ'ע'לה' נ'פ'ה' א'ק'ד' ל'ק'ד' י'ר'ו'ס'
ה'א'ק'ד'מו' ב'ע'ול'ות' בע'ג'ל'ים' ב'נ' ש'נ'ה' . ה'יר'צה' ה'ב'א'ל'ם'
ז'ג'ו' . נ'ק'ד'ים' ה'ק'ד'ה' י'ד'ו' כ'ה'מ'ק'ב' ש'ו'ב' צ'ו'ל'ו'ה' צ'ב' ה'ו'א'
ל'ה'ז'ד'ו'ל'ו' ע'ל'יו' ו'ל'א' י'ה'יה' כ'פ'וי' ט'וב' ו'ה'ז'ה' ע'ל' ה'ג'נ'ם' .
ה'א'ח'ז' ט'וב'ת' ה'א'ב' ע'ל' ז'ה'מ'ז'ו' ע'ל' ו'ה'כ'ד' את' א'ב'ך'
ו'ג'ו' א'יש' א'ט'ו' ו'א'כ'י' ת'יר'א' . ו'ה'ש'נ' ט'וב'ת' ה'א'ד'ו'ן' ע'ל' ז'ע'ב'ד'י'
ו'ה'מ'ל'ך' ע'ל' ע'מו' ו'כ'ה'מ'ז'ו'ה' ע'ל' ז'ה'ב'ן' . י'כ'ב' א'ב' ו'ע'ב'ד' א'ו'ונ'י'
ו'ה'ש'ל'ש' ט'וב'ת' ג'ע'ש'ר' ל'ו'ש' ו'כ'ת'ב' ב'ר'כ'ת' א'ב'ד' ע'ל' ז'ת'א' א'ס'
ו'ג'א'ר'ב'ו'נו'י' ח'ל'ז'ו' . ו'ה'ר'ב'ע'י' א'ש'י' ה'מ'ז' ק'צ'ט' ע'ל' ק'צ'ט'
ו'ג'א'ר'ב'ז'ו'ה' ר'כ'ב'ים' י'ז'ל' ע'ל' נ'ד'ר'ב' ו'כ'ל' הר'ע'ל'א'ש' מ'ת'ן' ו'כ'ת'י' מ'ת'ן'
א'ד'ם' י'ר'ח'יב' ל'ז'י' . ו'ה'ח'מ'ש'י' ה'ת'ב'ת' ה'ש'ת' ת'ל'נו' ו'כ'ש'נ'ע'י' ב'א'ל'ו'
ה'ט'פ'נ'ו'ש' י'ל'ם' ע'נ'י' ו'ה'ו'ע'ל'ת' ש'ה'ז'ה' ת'ל'ו'ה' ב'ד'ר'כ'י' ט'וב'ת'
ה'א'ב' ע'ל' ז'ה'ב'ט'נ' ג'ו'ע'ל'ת' ע'צ'מו' . ש'ה'ז'ה' ע'ג'ם' מ'ע'ט'ז'י' ו'ב'ש'ר'
ב'כ'ש'רו' ו'ה'ז'ה' א'ו'ט'ב'ע' ב'ז'ה' ב'כ'ו' שא'ב'ר' ה'א'ד'ם' ע'ו'ר'ן' א'ל' ל'ל'ז'
ז'ט'וב'ת' ה'א'ד'ו'ן' אל' ה'ע'ב'ד' ה'ז'ה' מ'כ'ז'ן' ל'ת'ק'ז'ון' ב'מ'מו'ן' . ו'ה'מ'ל'ז'
ל'ה'ז'ע'ו' ב'ע'מו' . ו'ט'וב'ת' ה'ע'ש'יר' א'ל' ה'ר'ש' ה'ז'ה' ל'ק'ב'ל' ש'כ'ר' א'ז'
ל'ע'ש'ו' ל'ז'ו' ש'ס' . ו'ט'וב'ת' ב'ג'נו' א'ד'ם' א'ל' ל'א'ו' ו'ה'ז'ה' מ'ז'ד' ה'ת'ג'מו'ל'
ש'א'ס' י'ט'ב' ל'ז'י' ה'ז'ה' א'ט'וב' מ'פ'נו' א'ז'ה'י'ן' ז'ו'ם' כ'ל' ז'ה' ח'י'ב'ה'
ה'ט'פ'ז'ה' ל'ה'ז'ד'ו'ת' ל'מ'ט'ב' ב'מו' ש'א'ט'נו' ז'ו'ם' ה'ס' מ'כ'ו'נ'ש' ל'ה'ג'נ'א'
ז'ז' ז'ז' א'ל'ו' ה'ט'פ'ז'ו'ת' מ'ת'מ'ד'ו'ת' ש'י'ש' ל'ה'ס' פ'ס'ק' כ'ל' ש'כ'ן' ז'כ'ן'
ש'ק'ן' ש'חו'יב' ה'א'ד'ם' ל'ע'ב'ד' ו'ל'ש'ב' ב'ו'או' שא'ז'ן' ב'ז'ה' א'ז'ה' ז'כ'ן'
א'ל'ו' ה'ס'ב' ז'א'ינו' מ'כ'ז'ן' לש'וט' הנ'אה' בה'י'צ'ז'ל'ג'ו' ז'כ'ל' ט'וב'ת'ו' ז'כ'נו'
ה'ט'מ'ז'ה' ב'יל' ה'פ'ס'ק' ז'כ'ל' א'ל' ה'ו'מ'ט'י'יכ' ז'ל'ו'ת' ש'ז'כ'נו' ז'א'ין'
י'ת'לו'ן' ל'מ'ט'יב' ע'ל' פ'ק'ב'ל' ה'ט'ב'ה' ב'א'נו'ש'ת' ז'כ'ס'ק' כ'ל' ז'כ'ס'ק'
ב'פ'ז'י' א'חד' א'ל' ט'ע'ל'ה'ס'ק'ר'ת' א'פ'ז'י'ל'ז'ה' . ה'ט'מ'ז'ב' ב'ת'כ'ל'י'ת'
ד'ה'ע'ר'ת' ז'ו'ג'ר'ע'ו'ת' ז'יה'ה' מ'ק'ל' ה'ט'ב'ה' ש'ל'ם' לש'וכ'ן' ז'כ'ן'
ז'ט'וב' ז'ט'וב' ז'ה'מ'פ'ז'ין' ז'ה'ז'יב' כ'ה'ז'ה' ז'ה'ז'ה' ז'ה'ז'ה' ז'ה'ז'ה' ז'ה'ז'ה'
ל'פ'ל'ז' מ'ל'כ'י' ה'מ'ל'כ'ל' ה'ק'נ'ה' ז'ה'ז'ה' ג'ע'ל'ה' ז'מ'ר'ו'ם' ע'ל' כ'ל' נ'מ'ז'א'
ו'ע'ל' כ'ל' ט'וש'ג' ב'ה'ר'ג'ש'ה' ו'ב'ש'כ'ל' ו'ה'א'ד'ם' ה'ז'ה' ז'ח'ס'ר' ו'ז'ה'ל'ש' א'ע'
ש'ב'ע'ל' ז'ז'ז' שא'ינ' מ'ד'ב'ר'ים' מ'ז'ר' ע'צ'מו' ז'ע'ט'ז'י' ז'א'נו'ש'ו' ז'ו'ם' מ'ל'וכ'ך'
ב'ה'ם' ז'כ'ש'ו'ת' ז'ה'א'ד'ס' נ'ג'י'ל'ו' ז'י'ת' ר'מ'ס'ר'ת' מ'נ'ל'ת' . ז'ה'ג'
כ'ש'י'ול'ש' כ'ה' הד'ב'ר' ש'נ'א'וד' מ'ז'ר' חול'י' כ'ב'ש'ו'ו' יה'ה י'ת'ר' ע'ונה'
ז'ו'ר'ת'ע' מה'ם' שא'ופ'ש' ש'ימ'ל' ע'צ'מו' ב'ם' או' ב'נ'ד' או' ב'ש'ו'
ז'ט'ע'ו' ז'ט'ע'ו' ז'ט'ע'ו' מ'ש'ת'ד'ל'תו' ב'ב'ק'ש' ער'וי' ו'ה'נ'ה' א'פ'ז'י'ו' כ'ש'ה'א'
ג'רא' ת'מ'ז'א' ר'וב' ג'ע'לי' ד'ים' מ'ע'ט'דים' ב'ב'ק'ש' מה'ית'

הזהירות וכל שבען בצדקה שהוא הchodש אהיה זריכה על כל פנים בצעעה כמו שתזכיר מותן בסתר כפה אף וכתיב רב אדים יקרא איש חסדו וגנו' הנה פירשינו כוונת הנבואה באלו הכתובים כי העכודה השלימה היא עשית המצו' והוא חביבת עיתר הקדושים. וכן אמר שמואל הנבואה החופץ לה' בעולות זובחים וגנו' וכן אמר דוד זבח זמנחה לא חפצת אנים רית ליל' ואמר שלמה החמל ע' הזקוק לשמעו מהת הכסילים אוחב וזה צח לאולדים תודחו גנו' וקראי בים צרה וגנו' זבחים וכובני' ילבנדי' וגנו' אמר ירמיהו על לותם ספו על זבחים וגנו' פדר וגנו' צח לאגדים תודחו גנו' כ' אם את הדברים לא דברתי את אחותיכם ולא זיויטם וגנו' כי אם את הדברים לא גנו' ולפ' זה יש שאלה נדלה ושאל' אותן הרבה גודלים כ' מדברי אל הנביאים נראה שאין חפץ לשם בקרובן ואנו רואין בברורה כמה אזהרות ומפות בעין הקבינות בפרשה הזאת הנדרשת או' ועוד הוקשה להם הטעם בקרובן שאמר הכתוב ללחמי ריח נחוח' והוא קשה כל' בעה וזה כבוי הרתויזט' ואנו אזכיר קשת מה שתיריצו הנדלים בזה ר' ר' ל' תיעץ בזה כי דברי הנביאים אמר שבוע' השם בגנו' לא היה אלא בעוננות והזרה והמצאות ולכך נצטויבו בעשרות הזרות טעם ומה בין הקרבן ולא במרה כמו שאמור ירמיהו' וענין צוות הקרבן היהיה בעבר ישראל שהרגל ב', המזרים ושאר זאומנות' וו' יאthon האומות מקריבין קרבן לשדים ולענוה וורה' נס' ישראל הי' נהגין עמם כמו שכבה בתורה ולא יונחו עוד את אונგיהם לשעריהם וגנו' וכותב בתוכחות יונחו לטדים גנו' והו והrangleן דבר גדול וקשה להפרד ממנה ואלו היה מזוה להט שניות מכל וכל היה קשה באדריכי אלו בא עתה הנביא ואמר לנו השם מצח לא כתפ' לא תחטף לא תצמו ותהי עבות' בחשבה בכלך ובזה דילשטי' זה קשת נס' לא הופיע מפני ההרגל שהרגלנו' לבן צוח שהיריבו לך' הקרבנות לא' שבועות והמצאות בהם טלה ומזה לשור ומומש לשדים הנראים כמו יועים צוח להקרבן מאלו שלשה בגין בקר ואאן וו' והחגינה' כמו שעשה באתרים מבקרים שהו' בוריגין בדורות' ולולגנס לא נחם בדרך קרובנה כדרכם פון ייהם העם וגוט' עד שהרגל נבדבר ואף על פ' שהיה יכול לשנות טבעם ורוחם לבם ולהכניס מיד אין חפץ לשם לשנות טבע אל' במוכרות' בנטס וזוז אמר הכתוב מי' אין ושהלא לבט' שכר וונש' וכן הוא עשה בקרבנות עשה התהילה ולא רצח לא שנונה בנהג'ת' ואמרו עוד זו כי כדי לטעט העבודה החזאת רצח לא פור הקרבן לא' צוח שיקריב מישרצ'ה ובכל בקום שידעה אל' שיקריב הכהן ובכית המקדש ולכך הוא הנביאים מוכיחים בשרה' להחדרם בו והעבורה בההמוד הקרבן כמו שכתבנו דבריהם ע' וזה דעת הרמב'ן אל' בתיקון הכתובים וטעם המצו' וזה הוא אל האריך בספרו והודיעו הכוונה בקיצור זו היא' וכבר השיבו עלי' גודלים וכראשם דוממן אל' כמו' שבכ' ב' ההורש בזו הפרשה ואומר קשת דבריו אמר אם בן הישע דאיינו בתורה כמה אזהרות בקרבן והקפידה בהיות זה זכר וזה נזכה וכמינן הנקבים כונדר' ועשין וקרן לחמי' וזה בזחוי' אם אין הכוונה אלא להוציא מלכם של' העובדים וזה דגנה קודם היהות עבורה ורה בועלט מטען קרבן ותגנה קז'ו' כל' הקרבן קרבן' ולדעת חיל' אמת הושעון הקרבן' קרבן ימ' שדרשו בפסוק ותשב לה' משור פר' גנו' ובשעת נחן ורבר' א' הקרבן קרבן' ואין מצר' וילא כשידי בעולם וכחיב' וירח' את רוח' גאניחוך' ואמר לא אוטס' עוד לך' לא' אהדקה' וגנו' כ' יש' בעיני הקרבן' וגערת ארץ' ולויישבד בעבור הקרבן וו' גיד לבא שלא היה עבודה זיהה בעולט מתם' וערבה ג' כ-ח'ז'ן

כמו שבתורה ואהבת לרעך כמוך' ואמור לו' דעלך טני' להזכיר לא תעביר שלא יגנו ולא יגלו לא יחמוד ולא יעד לו עוזחות שקר. סוף דבר שלא יקוחו ולא בונטו ולא בסמונו זהה במאית משפט כל' ישר ובמו שבתורה ועתה הטוב והישר וכמו שכתוב במשפט ית' הזרותים פועלו כי כל דברין משפט. ועוד נכל' במלת משפט לעשות משפט ויטור בראשים כמו שכותב פט' תעשה ברודפי משפט' ואמר על הדישר והופוכו בענין עשתי' עשי' משפט ועדך וגנו' הנהת בלא במלת משפט רוב המזות השכליות והוא הדרות שחתן פון כבוי אביך עד הסוף' ואמר ואהבת חסיד והוא החני כל' לא תחיה העבודה שלמה בעשורת הדישר לבד שלא תמי להיבירך ולא תעשה לו עול ותאמיר לא אועליל לא איזק של' צל' וזאל' של' שאלתך צריך להוציאו בגוףך ובבטנך וזה הוא על' ב' פון' הatzח הדעשה טוב למ' שאין עלי' שם חוויכ' וכן נקרא הטעם רב חסד ונקרא כל המזאות חסיד שנ' עולם חסיד' בינה' והשני העשיה' יותר מן החביב המוטל על' לו לעשו וזה באדם והנה בעשות האדים הדישר לבד איננו נקרא חסיד אלא בשעשרה להפנס משור הרץ כי בחיותו גנותו שבר שכיר ופורע האבון אינו חסיד אלא ישר אבל בעשותו זדרקה משלו נקרוא חסיד וכן אין אמר בהשנת הפסchner ולכך תהיה זדרקה כי הנושה בתני' משות מאמה על' משלוננו או שמשכנו בחובו אינו מן הדישר והמשפט ליה חזיריו עד שיפערו חובו אבל כשם חזיר לו בסותות ללה לכסותות ולבועות יט' לנברש א' הוא עשו זדרקה' ונכל' מלת חסיד בקיור חולים וניזום אבלס' וקבות' מותב' גוא' מה' טוב' ובזענין' ובשי'ים מה' שאין כן ננדקה' הנהת האמורים שני דברים אציכין' לעובד והם משפט וחדך' ואמר ויה' דוד עשו'ה משפט וצדקה וגנו' כי הצדקה היא' בכל' יחסיד' וזה דבר השלישי' שצריך העובד הווא אמרו האגע' לכת' עם אלדי' כל' בו הטעמות התורויות העשויות הנקרוא' וחקיט' אשעטם נסתור כל' מרמכתה' ולכן אמר האגע' שלא נתרש טעם' ועיקר אלו' המעות הייחוד ואהבתה השם יראו'ו וכן' וצע' הדך' בדורות' דהונכל' בו המזותה תפולין' וציצית' ולכך' וסוכה והודומ'ים לה הכה כל' בו האזואה המזותה השכליות' והטעימות' זו עשה'ן לא תעשה' ובזה' נכל'ין' תרג' מזרע' שנארמו' למשה' נסיני' שנ' תורה' צוה' לנו' משה' בא' דוד והעמידם על' יא' שנ' המ' גדור באהילך' בא' ישעה והעמידן על' שיש' דכתיב' הולך' זיקות' זובר' מישרים' מואס' בבצע' בעשquet' גונער' במי' מתרמוך' בשוחר' איזט' אונ' משמע' דמי' גוועט' עינ' מראות' ברע' בא' מכיה והעמידן על' נדכתיב' הגדי' לך' אדם מה' טוב' ועוד יש' לשפר' במלת' והאנע' במדת' צגי'ות' והעונה' שהיא' מודה' טוב' והענו'ה האגנו'ו' וכח' ליש'בה' של' בעל'ה' אמרו' במדרשו' שאלו' לאיל'חו' טאן' יטיב' בפניט' מן' הפה' גוד' ואמר עונתני' הדר' הווא' דכתיב' וענין' ירוש' ארץ' עוד' דריש' בטלת' והאנע' לכת' בא' וראה' של' לא' כמות' הקב'ה' מorth' בשור' ודס' אדם' הוט' לחכ'יו' ומבקש' מהילה' ברוב'ת' והק'ה' אינ'י בן' אלא' כינוי' לבני' שנא' א'שר' גשו' פשט' כסא' חטא'ה' וככ'ין והאנע' לכת' וROLE' מפרשים' במסכת' הורות' כי אם' עשות' משפט' אל' הדיעין' ואהבת' חסיד' זוג' מיל'ות' חסידים' מא' והאנע' לכת' זו הנקנת' כל'ה' וק'ה'ות' חמת' 'האל' דנדים' ק' דבירט' שרוכן' לעשות' אדם' בחרה'סיא' כת' באה' והאנע' קל' וחומר' לדברים הנעשים' באצעה' בוגונת' לומ' כ' מל'ת' והאנע' חזר' על' חסיד' ומשפט' ואין' מזוח' בעני' עאמ' לא' פיר' ווש' כל' מר' שעישה' אדם' החסיד' והמזוח' בענעה' לשם' שמיט' לא' לחתונ' ב' עאי' ו' ו' מזוח' שאין' אדם' יכול' לעש'ו'ן' בענעה' בטבות' מ' ו' ת'גונת' כל'ה' כת' בה' והאנע' כל' ש'ק'

ויקרא

התמיד לכפות הרביט והגדבה להיות כופר לחטאיהם שאינט' יודעים ועם כל זה נחלה ומוקובלת, ויש לנו לחקר ולדרכו טעם מספק יותר שאנו רואים האבו שהקריבו קרבן ובגנו מובחות בל' חטא ושגיאות ובלתי הרשות החקרא קרבן לקרב אליו הרעון לפ' דעתנו הרעה ולא שרota שכינה במשכן ובמקדש לא על הקרבן כדעת' יזרד מעשות החטא והעלול והשלימות וכחיבת ואצא אש וכחיבת יהה' כלות שלמה וגנו והאש יודה מן השם' ובענין דוד בוגרין ארונה הבוס'ומי שיש לו עינ'ם להאות יהאה בכתובים שענין הקרבן נכבד מאד ואעפ' שהוא נטהר ונעלם פמנו מן החועל הבא מטנו נדע מה מעלו'': שהרומה בראות אדם תועלתו ייע' מעלה מהותה ונבר האריך בה הומרן אל' בפיישו' ובדרשה שלו ולכך יש לנו להבini' מאלו העניינים שענין הקרבן נכבד ופעילה טמה שאנו דואים במעשה וכו' שחשנסמה בגופינו והוא נסתרה ואן אן יודעים מהותה האבל מתחך מעשהינו פקרים מעלה ושמעתן לטורי הרשבא אל' על זה שהדברים נעליים בתורה בקרבע' וכיוצא בהם מורים על מעלה הקרבן שהבדר הנסתור והנעלם זה הוא מורה על עלייו' בעניין האלות כי מותתו ועינוי גstre' טכל אדם ואפי' מן המלאך ועוד וזה אמר כי היה תהמתן החכמים בעלי' מורתינו היאץ רוחם לפרש' המזאות על דרך השכל ביסודות תורהינו והמציאות הנכבד' הם חזץ' השכל כי מה עניין לתפלין ולד' בתים שבת' וליצת' ולהוציאן בדרכ' השכל ולפרה אדוכחה ולכלאים אבל' מציאות' המועלות הנט' וחוץ' השכל לאין' יהיעין אלא' למ' שענינו השם שכ' החנן גם' לבאים' ופסחים לחכם' איש מפי' איש ולכך אמר קהילת פסוק מה שהיה וג' נסתי' וכחיבת הרים' אל' בספר' היזע' נחלק הראשון פרק' לא' דע' שיש לשכל האנוש' גב' נישיג' עניינים במציאות' ויטפל' עניינים כמו שיש ליהוש' גב' נישיג' לראות ולשם' ומכו' שיש' תירן' לאיש' יומין' זה על זה אבל' יש לו תבל'ה' ונג'ול' כמו' לראות הדוק' ולשם' וזה אף' בענייני' המזאות כמספר' היכנים' ואם' הם זוג' או גנ'ר' וענ'ינ'ם אחרים' כל' שכן בענייני' האלות' עד' אין' עיר' דבריו' והנה' בדברים' תונפנ'ים באבירים' ובעבשים' לא' כל' הפלוטופים' לעמוד על טבעם' א'ר' כי' יכול האדם לדעת' העניינים האלדיים' וכחיבת הצלב' ויש' במשמעותם מושג' נטלא' לא' שיגע' טעם' שכ' האדם והם כמו הסגולות לא' יבגנו טעמיים' לא' לנבי'ם' שנג'ול' האמת' הדרב'י' כת' מה' ש'ם' ווא' אותם הפנימי'ם' כמו' שראו' המוחושים' בראות' החיצוני' ומודיעים' הדברים' מצד' הראות' לא' מצד' שמע' וזבל'ה' עד' אין' ואין' ספק' שיש' בעניינים' הנשטים' לא' יבגנו' בשום' צד' טעמיים' כל' ש'ם' העניינים' והווחנ'ים' כי' הצחוק' הבא' פמשמוש' תורת' השוו' וכחות' הרגלים' או' כשיוא' האדם דבר' שחוק' וצחוק' לא' גנו' טעמו' לחכמי' המחקרא' ואמר' שווא' סגולה' באדם' וכחיבת' הר' אל' כי' שחוק' מסגולה' האדם' וכבר הארך' בו' החבר' למלך' כדור' כשהאל' פמנו' עז'ן' הקרבן' ואמר' יש' בתורתם עניין' קשת' פרא' והוא' הקרבן' דאמר' את' קרבני' לחמי' חזק' והקדוד' שאנו' גנו' ולא' כה' בגע' אטם' מ'יחסין' מ'ואל' חשב' בל' ש'ם' כתיב' לאיש' שאנו' לא' לאיש' השיב' מה' הוא' ריח' ניחוח' יוכמה' בקומות' ריח' ניחוח' . ועוד' אמר'ים' וחכמים' שע'ידי' הקרבן' שורה' כבוד' ה'ב'יכם' מופרשין' הקרבן' לשון' קרביבות' ואמר'ים' כי' אטור' שגב' הקרבנות' לא' ירצה' שכינה' וזה תמה' מה' עניין' דבר' רוחן' כשיתקרב' לע'ידי' דבר' גופני' . והשיב' החבר' אמר' ויצו' כי' בחיות' הקרבן' בעשה' בבית' המקדש ובאו' הקדושה' היה' השכינה' יורת' שם' . אמר' המלך' עתה' הוספה' לי' על' קושית' וכו' יש' בעולם' מוקם' קדוש' יותר' אחר' . אמר' החבר' אם' מה' מפרק' הירח' להשיג' לך' על' דבר' נסתר' באט' יש' מחות' ובנ' ג'מ'ו' מג'�'

יהוויה וירושל'ם' ודבר'ים אחרים' כתוב' על' זה להזק' דבריו' ואני' כותב' אtot' בקיצור' ואין' ספק' כי' הרמב'ן אל' היה לו' ורק' אחר' בזה' ומכוב' וזה לסכ' ס' המדבר' על' זה וקרב' הדרכ' לשכל' וכן' נהג' בטעמי' מושת' . והחכם רבי' אברהם' בן' עוזרא' אל' ובבעל' המלך' . ואחר' תירצ' בזה' ובכירים' מוסכרים' לקרב' הענין' לשכל' והיז' מדבריהם' של'ם' ת' התה' ליהו'ינו' ממלכת' דונ'ם' שהכוונה' הראשונה' לשם' ת' התה' ליהו'ינו' ממלכת' דונ'ם' גני' קדוש' בכוננות' הבראה' אין' שטן' ואין' פגע' רע' ובקי' ה'תורה' והמצאות' ביש'ל'יטות' ונזכר' ביז'רינו' כמו' שכתוב' בו' תדבוקן' לא' הינו' צרכ'ים' לקרבן' לקרב' האות' וזה חסידון' למי' האדים' הנברא' בצלם' ודמות' שי' שער' ללב'יא' בחמה' עכורה' טאבעה' יסודות' לב'ד' ועיקרה' מן' העperf' העכורי' לקרב' אותנו' לעובתו' ולקידושתו' . אבל' בראותו' ת' כי' לא' נשלה' הכהנה' ולא' בחור' בדרכ' וירושה' וס' מ' הדרך' אדור' שואה' או'ת' מ'ת' פעמים' על' זה כתוב' שב' בא' במרדר' אט' שמוע' לשמע' לקול' הז' אל' דיד' ואמר' בסת' תורה' אט' שמוע' תשמע' בקול' זוג' וכו' ואחת' תחוי' ל' מלכ'ת' כהנים' וג'ו' לא' זה' היריות' בקרבן' כל' אלא' בעשי'ת' מצתי' וכמת' תורה' בעשרה' דרכות'ו לא' החדר' כל' קרבן' אל' י'חו'ו' ומ'צתי' לבר' ובראותו' כי' לא' שמע' אל' י'חו'ו' והט'ו' אונס' ועשו' להם' עג' מסכה' פיד' לא' אחר' מת' תורה' הקרים' זו' הרופאה' ל'ט'ן' רחמי' וחסדי' וצוח' בקרבן' לא' שמע' אל' י'חו'ו' ונגר' אל' י'חו'ו' ומ'צתי' לבר' ובראותו' כי' לא' פישאנ' רואין' קרבן' דורון' נדבה' לה'מ'שיך' הראון' אל' י'נו' ולקרב'ינו' אל'ו' כמו' בעש'ת' המזות' מאחר' כהנה' שני' י'ר' והומשל' נוה' במלך' החסיד' לזרבה' וזרון' וזה' א' כהנה' שני' י'ר' והומשל' נוה' במלך' החסיד' שאומר' עלי'ו' קצת' העם' שאנו' אהוב' לעש'ות' משפטי' ואוטרים' אחרים' שהוא' בעל' חמה' והכל' אמת' שהוא' חסיד' ולא' ח'פ'ץ' שיריש' עמו' ולא' יצטרך' לעש'ות' בהם' משפט' אבל' אם' חמת' חוטאים' לו' הוא' אהוב' משפט' ולא' י'צ'ר' רושע' ובכם' כי' לא' אח'ר' בטע'ת' הרשע' . כמו' שכתב' בעל' המלך' ובן' והכש' ג'ם' בירוא' התוב' המומחה' שכונתו' בראשונה' לשמר' ה'ב'יאות' ל'ר'ב'יל' האוד' במאכ'לו' ובמשקו' על' החזאה' שלא' יצטרך' לר'וא' אבל' אם' י'ג' מ'מציאות' י'אל' הדבר' המלחalias' והוא' ציריך' לעש'ות' לו' סטני' ומתקות' וטשחים' לה'ח'ז'יו' לכ'ר'יאו'תו' וזה' א' כוונה' שנה' בירוא' . וכן' כתבו' הרופאים' בפ'ר'יר'ם' שנ'ג'ר' הרופאה' הוא' תחלה' לה'ה'מ'יד' ה'בר'אות' וזה' י'ח'לה' . אבל' ה'כ'וננה' ה'רא'ונה' ה'יא' ה'ט'ובה' . וזה' מה' שאמר' במרה' כל' מה'ה לא'שר' שמת' י'ג'ומ' כי' אמי' ה' ר'ז'א' . כי' הקשו' ר'ב'יס' מאחר' שתווב' כל' מה'ה לא' ש'ת' במצירות' לא' אש'ים' עלי'ך' מה' ציריך' לר'ואה' ז'וי' וו' הא' התשובה' ש'ה'ר'ופ'א האמת' המ'וב'ה' ה'ז'וא' הש'ומר' ה'בר'יאו'ו' ומתקוד'ו' שלא' י'ח'לה' ו'ש'לא' יצטרך' לר'ואה' ז'וי' וו' ר'ופ'א' מ'המ'יד' ה'ג'ר'יא'ות' . וכן' י'כ'או' ה'כ'ות'ים' וא' נראין' ש'ס'ת'ר'ין' אל' את' אל' כי' ה'כ'ות'ים' המ'ו'רים' שא'י' ח'פ'ץ' לשם' בקרבן' ה'ט' על' ה'כ'וננה' ה'רא'ונה' . וה'א'ר'ו'רים' המ'ו'רים' על' ח'פ'ץ' ה'ק'ר'ב'ן' ה'ט' על' ה'כ'וננה' הש'נ'יה' . ומה' ש'ז'ואה' השם' ב'ו'ר'יק' ד'ס' וה'ק'ש' א'יכ'יס' כ'ר'ב' ב'כ'ב' נ'וה' ז'ר'ב'ר'ה' אל' ו'נתה' כל' ד'ל'ק' נ'ע'נו' י'כ'ל'ת' ה'ח'ל'ק' כי' ד'ר'טו' מה' שא'מר' ה'כ'ות' כי' ש'ם' כתיב' כ'ופ'ר' ו'ל'ק' מ'כ'ב' ב'ת'ה'ה' ב'כ'י'ת'א' ת'מ'צ'א' כי' ש'ם' כתיב' כ'ופ'ר' נ'פ'ש'ו' ו'ה'נה' לד'ע'תו' צ'זה' ה'כ'ות' ב'ק'ר'ב'ן' ש'ל'ש' ד'כ'ות' כ'מו' שה'א'ר'ם' ח'ו'ט'א' ב'ד'ב'ר'ו' ו'כ'ע'ש'ה' ו'כ'מ'ש'ב'ה' ו'ל'ק'ן' צ'ר'ך' ש'ב'יא' ב'ע'ל' ח'י'ס' ב'מ'ק'ו'מו' ו'ו'ס'פ'ך' י'ו' עלי'ו' ב'כ'ה'ו' כ'נ'ג'ד' המ'ע'ש' ו'ו'ת'וד'ה' כ'נ'ג'ד' ה'פ'ה' כי' כ'ל' ה'ק'ר'ב'נו' א'ר'יכ'ין' ו'ה'ו' וא'חר' כ'ק'ר'ב' א'ו'ת'ו' ל'ק'נ'יא'ל'ק'ו'ר' ר'אי' ש'ש'פ'ך' ד'ט' עלי' ח'ט'א' וא'חר' י'ק'ט'ר' ה'ה'ל'כ'ים' ש'ה'ם' ח'ו'ר'י' המ'וח'ש'ה' ו'ה'ל'כ'יות' ש'ש'ם' כ'ה' ת'א'ו' ש'ר'או'ים' כל' מ'ח'ש'ב'תו' לה'ש'ג' עלי' ב'כ'ב' נ'ס'ת'ר' באט' יש' מ'חות' ובנ'

ונמה נתרץ קושית הרמגנס אל שהקצתה הארץ היה והוא הכלל
בארד לנטלה הפה והעינים ושר ואיברים ובכבודן מירש
שהגשנות לבת עטודנה ואלו לא היו אז האברים אלו
הפה לאכול והידים לטל אכה והרגלים להלך היה הקושיא
וזיקה אבל יש בziejור האברים ענן נסתר וכבר הארץ כותה
הרטבן אל בשער הגובל ואם כל זה לא כתם החנור והנור
בתבטי שהוא פירוש לדרכו וסייע ונחוור לדבינו כי הנשנות
מתהו לשכת בנגע ובחרורה כתהו לשוכן לאוון החירות
וזהו סוד התורה כמו שאמרנו ידו על חכמי ישראל מעלה
הנוגאה ואיליה תורתה כמו שזכרנו בתורה ופה באפי' גשפת
ח'ים שאינה מחלת שלשות המלאכים ואף על פי' שוחמי
האਪוי מעליין אותה מד-אומרי' היא אצילה מן הכלאי'
זהם ישראל מעליין אותה יתרה שהוא אצלה למעלה מהם
בציר הארץ ואס הנעם הדעת מתהה בנגע איה מתחברת
שם אלא עם כאל ומזהה טסידר לה הקבה והגע אוכל
והיא מתקיכת וכתחבר ונחתמל הדאכלת הכלק הארץ ואס
אינה אוכלת ושותה והשת יודע חנור שתהו ירע הארץ
בתקימת הנשנתה על יד הדאכל והמשקה אין נול לחייב
בחקבבו שכינן השם היא נשנתן של שודא ירושא כמו הנגע
וכולם עובטים זה לה ומוחברים חנור אדור כ아버지 הנגע ולען
נקראו עט אדור גני אדור מחותרפטים וכן קראים אלילא
שיטים רבייא ברור חכם הרויט ענגב ולא יצאו
במצרים עד שהי אוכלת מחותרפטים והואים לקבל התור טהירם
בל הדעת וכל הפרטימן וכמו שהנשנה בחרקנת הנגע על
ירוי המאכל והמשק והוא אינה אוכלת ואני שותך והשכנית
אינה בחרקנת בישראל אלא על ירי הקרבן עט קדושת הארץ
ההמוכח והכתנים ולכך קראן הכתוב הרכנן לחמי ריח נחודה
לאפר שלמתה רעהתי ואמרו חכמי נול פרנסטי כביכול כאלו
פרנסין אותו איין לנו לא לאול וחקרו הארץ שהוא געלס די
לנו בראות בעיניו תועלת הקרבן כמו שאמרנו הומשל בו כבפ'
הרופה הנגן הירע פעם הנסני עם הזרלה כי תחלה ירע
פעם כל סס וסס הדאך עשה פעולתו והחוללה האבל אותה
הסס והעשב אינן ירע אבל רואה הפועל הנגשית שחייא
טונגה ואין לו למן מלאכל הסס הארץ עד שיזע טעמן פ'
שיות וכטשל. שכת אולבן אלן הנער אשט לא יאל להם עד
שידייע הארץ גועצ'אנט' יותה קוד' אבל כשייד' חיקורי ירע
ך' אנחן הווקים יודעים עט שלא ישיגו הכל כוונתיהם אנו
בעורת השם תיעללה ש גע'שינס ומי' שנדע אכמתה העינויים
הזרן אנו במאין כנור הנטהנה בו על ירי הנבאים כלט'
כמו שכתב העם החליט כחשך ראו או גני' ותיכזוזלגי'
ערוים בדרכ' לא ירע אפסוקיס ארכ'ים אחרים אלה הם תורף
וברי החבר לשלך הכור עט כה שוטפט' בביואר משלי'
מהו שראית' לראשונס אל וכעהעה חמלך' אם כן' ציא מודה
המשיל שאטם עטה שאין לכם קרבן גע'ג' נסחה' אבר
החרבר אמרת אתה אמר ואינו אפאיל' כנולס אלא גתחיכט'
ובעומת היבשות שראי' יוחזקל אל אבל אומר לך דבר אחד
אלו הנתחים הבישיט דום טובים מהגויים של שאר האומות
שחם נראים ח'ים שחתם כמו העלים העשוים מסקס' זוהב
שאיין רוח בהם על האמת אלא המראה והשיבות והוב שאין
ל' קיים על האמת והגמיש נזהה האטה שקרה ליהם אחד
עם תל'יז' שחי' הולכין בדרכ' יוצאו צ'ס אחד מהזב עזט'
אחד אדם 'כפע' החכם וCKERו ועס' פאותו בגדר חישוב אפריל' דת'
ונשק החכם העצם וCKERו ועס' פאותו בגדר חישוב אפריל' דת'
התל'יך הארץ הנחתה הוה בליך' ח'אט' היבש זהה לא טוב זה
מהו אמר לו החכם העצם הזה ראי' ליכב' ולגונג' כי הוא היה
חקם וגפנד וזהה הכמה' זה הצלם אינו כט' שיט סעל'ז'

בתורתינו שאין אנו יכולין להשין מעדר השכל אלא בצד
הקבלה ואפ' מה שධיננו הוא דבר מועט מאי אבל אודיעך
דעתי שהוא קרוב לשכל לא תחשוב כי אני גור שאן בו
ענין אמר גור גולס ממי שיתכן שיש בו ענין אחר גודע לחכמים
היודיע' יותר טפנוי ותחלה אשיך על מה שקשה לך' נאמר
בארץ הקדושה אתה יודע ווואה שיש מושך ואיך זה
לזרעה ולצמיהה זה יותר מוה' . ווש' סקום שיש מושך זה
זקס' ופרגליות ולא במקום אחר' . ובמקום אחר זה ווב' טוב
יותר ספקום אחר ובן בצמיחם ואתה יודע מה שתכתבו חכמי
הפטבע בזה כי הוא פכח הכתבים השולטים בארץ כי אף על
פי' שהם גולים בארץ עיקר הדבר הוא הכתבים וגלו שכתבו
שהזוב מיחס לשמש והכסף ללכנה והמרגולין' לשאר הכתבים ואף על פי'
לכת ושר האמונות והמחיצים לשאר הכתבים ואף על פי'
שחוות הכתבים מתחפשות בכל הארץ' נראה כזון בפרקוט
אחד יתיר מאחר כמו שכח הירוח נראה בימים וכח השמש
ביסוד הארץ ומאהר שזה לך לא' יקשה בעיניך' שזה כה
האלדות הפתפש בכל העולם שיראה כחו ועמלו במוקם
אזרע יתר מאחר' . ועוד כי יודע הוא שהיחסוב מתחלק לשבעה
זהם הנקראים איקלים ובלשוני נופים וחוגן המשובח
באיין הוא ארץ ישראל ולכך אמר הכתוב 'פה נדע' משפט כל
אזור ולן אירוו מזון ומיטוי' ח'ב'ם כאר והשכנים נו
בראים וחזקים ובן מקובל אשל'ינו בן ההוראה טפש' נוצר
אדם הראשון ונקרב והאנו נחרבו בקברות' עליה נתקופטו
קי' והבל' והרנו ונורש משם קז'ולן כתיב' ויאק'ין מלפניה'
וכתיב' ומפניך אסתור וכתיב' בונה כי מלפני ה' הוא ברוח' .
לכבודו תרשישה מלפני ה'וכתיב' עין ה'קד' בה' ולכך נאמר
יגבני הפלגשים אשר לאבדרם נתן אברם בתנות ישלחן
בדישיאר זה הפקום לאצחוקון ענין עשו' ויעקב ומכל זה יש'
מקודש' ושרית' כה האלדות הנקראת שכינה בו ועתה אשיב'
מה שזוכה לה' הארץ שורה כה האלדות בקרבן וכבר אמרת' שהל'ה
בסוד הקרבן ואקרבו אותו אל השכל וכבר הזכיר' שהל'ה
לגוזר כי אין בו טעם אה' נכבדר ונעלם כבונו כי יש בו ענין אהר
ג'י' ספק מסור ל'חכם' ישראל קבלו אומו של לא השמי מעת
ההכם' לוא ה'ה' שריין' לענין אחר אבל לכו' של לא השמי מעת
תויהינו ורואה להתחכם בו ולקרב אותו לשכל אל'ו
ואחר הקדמינו וז אמשול לך' משל מה הדרדר דומה והוא
ענין המשמה הטהורה בגו' הא' העפר' והעכורי' שהוא ענין
קאה אל' השכל הארץ מתחברת הנשמה שה'א דבר רוחני
עם הנגע שזואה מהיסודות וכבר הוקשה זו' לה'חמי' היינט'
ואמר אחד גודל שביהם איני ידע' התחרבות הנשמה עם הנגע
שהם שני דברים הפק'ים האחד רוחני ואחד גוףני והארך
מתקשרים ומתחברים ואין ספק שיש' בניה' ש'יקות פון' וונדר
המשתק' אונן שם לא יכול' להתחבר אל'ו והוא ידע'
הסיכה עד כאן' ראה כמה הפליג' לביר ואם לא' כל תורה
וזהצעת הדבר כן' הוא שלפ' דעת' חכמי' התורה יש' בצורת
האדם וציר' איברי ענין נכבד פאר' ולכך כתיב' כי בצלם אלדים
ברא את האדם' . ואמר הוא עיש'יך' וינגן' . ואמרו' אל' ה'א
ובית דינו נמנעו על כל אבר ואבר ועל' זה אמרו' לא' חביב אודט
פנברא בצלם' ובדמות' ולא' הנם נגרא אודט' אמרו' לא' ירושא
קרוי' אודט' ואין אומות העולם קרוין' אודט' ובגבאות' יוזק אל'
תביב' כפראאה אודט' מלמעלה' והוא ענין געללה' געללים' וזה סוד
נשיאות כב'ים וזהו שהנשמה העולימה מתהו לשכת נגע
בדעתה המשcin' הנכבד החוא' . וכחסתלה' קמ'נו ח'ברם
ד'כ'ת' ובגפע' עלי' תאבל' וככאנ' תלוי' סוד' מה'ית' החותם' וסוד
על'ם ה'ג' שא'ה'ז'וק' עופד'ן גגע' וגעפ'ש' וגונג'ן' צו' השכנתה

עד ייכא מורה צדק וימלָא הארץ דעה . והנה אנחנו בגלות בעונותינו לא כהן ולא מוגבֵח לקרב אותנו לעבותה המשית שיש לנו לחור לכוונה הרואהנה לקיס התורה והמצור ומשעינו יקרבונו בתפלותיהם שבים במקום הקרגות וכבדקה וממשיים פובים וזה מה שאמר אסף אחר שהזכיר הカルב באותו המופור הנכבד וחך למדבר על והוא אמר שהואה בזאת נזהר תודעה יכבדני בשני נונין . ואמרו במדרש כי הוה רמו לשלמי עולמות כלומר הוא מכבד אותן בעולם הזה ובבבאי אמר זרלוש אמר אלויים מה לך לסדר חיקי וגנו ואמר אחריו ושות דרך טרי לו וזה השם אורחותינו אל תקוריוש אל ואשות גלגול המשנה ורבינו והולך ברוך אמר אמצעי יש מפרשיותם דרך זר מיתה . השם דרך העולם על לנו כמו שאמר הכתוב והחיין אל לנו בזה שפְּלִיל יצחו וכינעו כמו שאמר הכתוב הסתבל בשלשה דברים ובונבה בני הבעלensis הסתום כי באותו מן יפתחו נשביר בינה והם נרמו במלת יכבדני בנין הנוספת ויראה בבני בית המקדש ובשוב השכינה למקומה וחכמים בעבותיהם ולויים בזוכנם וישראל במעדרם ואיזיקים פקרא דכתיב וערבה לה מנחת יהודה ונ

בעולם שאין בו אלא הצעדי מוכנסו או מן הזוחב אבל עצמותו אין בו טפש ולא היה בו ממשות לעולם ואין ספההין שהיהה בו ממשות כלל אבל טשי שהיה גפני החיש והחכמים אלו יחוור לטעלתו ולפי אמונהו אותו העצם היבש בזאת התהיה יחוור לקדמותו כמו שאמר החכם מאן דלא היה חי מאן דהוי לא שכן ואפי אתם איןכם ודאי שלא היהי אבל הדבר בספק אליו יחיה העצם היבש אבל עליון והצורות והאות שאנחנו עזם היבש ללא רווח מרוב הנילות עינינו הרואות שאנו עזם היבש בלא רווח מרוב הנילות והצורות והאות הם אלט פוזו ז'וב וכסף אבל אתה מודה שטמננו הי האנחות הקדושים והנביא הכהנים כי מעבודתם היהת יורחת האש מן השטחים וטמננו כל הפעלה והקדשותה ונם אנחנו כעוזם היבש ילו תקופה על כל פנים לחזור לקדומותינו לטעה וקדוש שאשר הבש הנטה תורתנו קדוש ונביבנו והנביאו הנטה האמות הם נצלם שיש להם הנאות ובעולם זהה בא צד האצלט פוזה ז'וב אבל פועלם לא היה בהם נכאים וקדושים מלמורים בניסים ובנפלאות ארכותינו הריאנונים ואפלו בזאת זהה עוזה עמו גדלות ונווארות להחוויתינו בין אוביינו שם שנואים ואויבים לנו גתכלית השנאה כאשר החכם אין שנה גדולה בשתנות האמות ואנחנו בינו משלקיטים ומתקבשים אמוניים ומרחיקים דם וחוקים ואך עלי פין בעל כרחם אנחנו בינוים ' אמר לו הילך מה נאמר בשפטותיכם שעתם שליטים ונכויות יותר טואמה ולשון מיילוי חזרה השם הנדויל כל כך האגדול דתינו ואומנתינו מיילוי חזרה השם הנדויל לא שאר פמנה פיזורינו ושנתה האמות לנו שמן האגוי והטפלת המטנחים כל האמות חישבים למ' האגאים הנבווי והטפלת המטנחים עצם בנוורותיהם לאוותם העזירים וכישמעאים לאוון שקוראין על עבידן בלשונם היישבים במדורות לעבור בוראות אם כן השגוף והעוני והשפלות ראייה על הטעבה והאמונה והנרגaza הפלך בדרכו החכם עד כאן עיקר דבריו עם תוספת ניאור הבאתי כל זה לקרב הדברים אל אשבל לשכך האzon קערת ועל האמת כבר אמרנו שפעם הקרben שיזה בועלם פאד . וכן מromo הכתובי שיזה בעולה קרben זכר ונחטא נכח ביחסו שנג במצוות לא תעשה שפבי כבשה או שעריה ואשם בחטא אל שAKER חטא רשותה דאשונה דכתיב והקריב את אשר לחטא ראשונה רמו למא שאמר בה' החטא דזונה לפרק' יא פקליש נכם דורון והשלטן לא הקפידה תורה אלא אם נקבה וכלו זען לעני גדול לרמות לפקוד שועלין ריח ניחוח וצוה בעולה שתשוחר בזאת והשליטים בדורם וזה אין ספק לכל פבי שיש לו עני . ואמרו במדרש עורי צפון ובואי תימן וגערוי צפון זו עילית שתשתחט בצחון . ובואיתמן אל שליטים הנשחטים בדורם ילו בשמי אל קתת הסטם . ב'א דווי זה שכינה' ואכל פרי מגדי אלו הערבות . וועוד בקרבן רמז גדול רמז ראל בסוף מנוחות נג��ות כהנים אמר רשותם בא וא זה שדי ולא צבאות בפרשת קרבנות שלא נאמר בהם לא וא לא זדי ולא צבאות אלא זיד הא זדי הא שללא לתון מתחזק מה נגעני הדין להלוק ושמא תאמר לא יכול הוא ציד תלמוד זומר אם ערבע לא אומר לך לא אמרתי לך זכון וא לא כדי שייעשה רצוני . ועוד בתורת הכהנים ריקן כל הקרבנות כל למש הפיחוד ומה שכתוב לחש אליך להם אלדים אמי בפרשת קרבנות וזה כתוב לאחר שנדמו סוד החקבן . וכן מה שאמר אסף נח לא לדיסתודה . חזור פריש ושלם לעליזן נדריך וכבר קרבנות הרטגט אל בפיוון בו הפרש והענין סתום וחותם

פרשת צו ולשנת הנROL

乾坤 נכון נירוניות תען קולא בראען אומנות עקלל
נפער טעים נערן קאראט פערן : (אפסון ט)

חכמת בחוץ ונולמה הפליך ע"ה הרואה לנו בכותבו הילך ובכתבוכיס
אחרים שהביאו בעני ות שתרותינו הקדושה דרך משל צווקת לברית ומכרת להט עלבונה שהא כרכובה ומונחת בקון זוית אין דוש ואין פנקש לה . וכמו שאמרו חול כלים יוסם בת קול יוצאת מחר וחוכב ואומרת אוילם לברית מלכונגה של תורה . ומה שאמר בכאן חכמת בחוץ תרונה ברוחות התן קולא . ומה שאמר חכמת לשון רביס ואמר אחריו כן תרונה והותן ותקרא לעזין ייחיד להוות שתרותינו הקדושה שלמה והטיפוכ כל החכמתם כללו' בה כמו שאמר בפקוד אחר חכמת נתה ביתה שנאמר על התורה שבנה נברא העולם ורמו לוחמים שער ב' ניד היכולין שכל שעור ושריר ש' חכמה בפנ' עצמה ואמר חכמת באדר . וכן מromo הכתובי שיזה בעולה קרben זכר ונחטא נכח ביחסו שנג במצוות לא תעשה שפבי כבשה או שעריה ואשם בחטא אל שAKER חטא רשותה דאשונה דכתיב והקריב את אשר לחטא ראשונה רמו למא שאמר בה' החטא דזונה לפרק' יא פקליש נכם דורון והשלטן לא הקפידה תורה אלא אם נקבה וכלו זען לעני גדול לרמות לפקוד שועלין ריח ניחוח וצוה בעולה שתשוחר בזאת והשליטים בדורם וזה אין ספק לכל פבי שיש לו עני . ואמרו במדרש עורי צפון ובואי תימן וגערוי צפון זו עילית שתשתחט בצחון . ובואיתמן אל שליטים הנשחטים בדורם ילו בשמי אל קתת הסטם . ב'א דווי זה שכינה' ואכל פרי מגדי אלו הערבות . וועוד בקרבן רמז גדול רמז ראל בסוף מנוחות נגאגות כהנים אמר רשותם בא וא זה שדי ולא צבאות בפרשת קרבנות שלא נאמר בהם לא וא לא זדי ולא צבאות אלא זיד הא זדי הא שללא לתון מתחזק מה נגעני הדין להלוק ושמא תאמר לא יכול הוא ציד תלמוד זומר אם ערבע לא אומר לך לא אמרתי לך זכון וא לא כדי שייעשה רצוני . ועוד בתורת הכהנים ריקן כל הקרבנות כל למש הפיחוד ומה שכתוב לחש אליך להם אלדים אמי בפרשת קרבנות וזה כתוב לאחר שנדמו סוד החקבן . וכן מה שאמר אסף נח לא לדיסתודה . חזור פריש ושלם לעליזן נדריך וכבר קרבנות הרטגט אל בפיוון בו הפרש והענין סתום וחותם

לא נברא אלא ל' אמות לה ותל'ו' תורה קודם לה זהה א-שכל
בגנבר כל הפטחות והיא מכיה לדי' בעשה' . וכן אמרינע
ביהושלמי' פרק ואלו עברין בפסח מננו גמור לו בלוד התלמוד
קדום לטענה . וב' אכזב שדר לרבי הניגא, ביה לא פטר
תורה בטבריא אמר ליה גמל' חסד הוא שלח לך הפלבי' און
קבירין בקיסרין שורתיך הא נבנו וגמור בלוד וכו' רבנן
אמר וודה לתיכא בשיש ט' שעשה אותה מצאה אבל לירך
תמן עכיר' יתה והדר לתלמוד : ועוד אמוה לעולם יעסוק אדרך
בתורה אם ילו' של' לשפה וכו' ואמרין בהגדה אין' להזכיר
בעולם אלא ד' אמות של הלכה בלבד ולכך אל תחולת דינע
של' אדם און און אלא ע' דורי תורה שנאסר מוטרים ואשיט
טידען , ואמרו הול' בחוב' העניים ורבי אלעוז בן חרסוס
מחוב' העשירים כלומר שאין בתחוון זה לאומ' ליום הדין
להניאל מעלבוניה של תורה כי אחד המרבה ואחד הממעיט
ונבלנד ש' בין' לבן' לעפ'ים . וכן דריש רפ' גל' כתחקה שנר'
ההעכבר אס' בעט ואס' הרבה א-בל'ו'ן , ואמר זוד הפליך עלי'ין
ההשליט' יוזע' כמביא למלוכה בסבך ע' חננתה ש' כל' כה' נחנא
כל' מר' מביא למעליה עולות ושלמים וכתריב' טוב פלא' כה' נחנא
סמל'א-חננות עמל' ונו' קומץ מנחנת מצח' של ענן' כטלא'ן
וחוננים קורת סטס דקה של אינ'ור הכא בעניל' גודל' שוד'
טענו בפה וזה אונטו טען כברה' : ואמר ושות' איזו' בכם' צ'י
ונג אמר' רב' יוחנן אס' התדיוט מרח' ריח' הנפשים גפשו' חולוך
צ'ו'ה קריב' ע' המובח' . מעשה באגראיפס הפליך שודרא'ן
להקריב' אל' עולות אס' לכהן אל' קרביב' אס' החיים' . בא'
ענ' א-חדר' ובכו' שיתיתו'ים אמר' לכחן' הקרכט לי' אמר' לי' זט'
הכהן' איני' יכול' ביא' אגראיפס וומל' אוני' שלא' . קרביב' אס' היעט'
אל'לו' הו' אמר' לו' איזון' בון' ד' תור' אס' אני' עד' כל' עם' שניט'
לקרכט' ושות'ם. לרוגנסטי' אתה רוחה לאבד פרונסתי' בחסודך'
הקריכט' קודם' שיבא' היא' יה' בקוריב'ים הקריכט' היה' אגראיפס'
שפת' בא' בחלוס' אמר' לו' קרבנץ' כהור' אנבל' קרבנו' של' עלי'ן
פחה'דר' ומזרעה' יותר' בא' לכהן' אונר' לו' פאי' הא' סדר' לו' כל'
ההמעש'ה' ושבחו' אגראיפס' . שום מעשה' בא' בא' את' שבאי'ת
לכון'ן. פשט' סולת' להקריכט' רצח' רקבלו' ובא' לו' בחלוס' אל'
תכמה' קרבנה' ב' תביבה' עלי' נאלו' הקריכטה' נפש' . דכתיב'
ונגעש' ב' מカリיב' קרנן' מנדזה לה' נאלו' נפש'ו' הקליכ' כל' וו'
ב' מカリיב' ארגבה' . ונמנחו' אמר' נאמ' בעיל'ת העז' אשה ריח'
ניע'ז'ה' . ונאמר בעולות העז' אשה ריח' ניזח' לופר' לך' א-חדר'
ההמרב'ה' ואוזד' הממעיט' וכו' . ואמו' של' ש' הקב'ה' בוכ' על'יה'ט'
בככל' עם' עלי' שיטל' לעסוק' בתורה איז'ו' עזק' . ועל' עז'
אפשר' לו' לעסוק' עזק' וועל' פ郎ס' החטיל' איטה' על' היז'יך'
של' לא' לשון' שם' . גל' פוד' מכל' זה שעבור' השם' היה' המכונת'
התובה' כ' היכ'ו'ת והכל' רצ'י' לא' נולתי' טענ' עני'ות לעסוק'
אדים' להתניא'ן' בון' חזון' לומר' לא' נולתי' טענ' עני'ות לעסוק'
בתורה' כי בעבור' זה רצח' הקב'ה' ל'ז'ות' א-ת' ישראל' וו'ן' לה'ק'
השבות' וההמוד'ע' ולכך נאמר בהם סקרה' קדש' לעסוק' בהט'
ב'תובה' או' לשבע' דב' תורה' ואל' ישנו' בקרנות' וכורח' כו'ו'
ו'ז'ה'ה'ש' פעל'ה עלי'ו' בא' למד' יומ' אל' לילה' . ואמר' עוד' במנחו'ת
אט'ט' לא' קרא' אדים' אל' פרק' א-חד' ערכות' ושהירות' ק'י'ט'
פעוט' לא' מוש' . ואמי' לא' קרא' אדים' אל' ק'ע' ערכ'ת'
ашחרית' ק'י'ס' מ-א'ות' והגנית' בו' יומ' ולילה' . אמר' אב' וא-טור'
ל'זרוש' נבר'ס' פ'ירוש' טמא' שמעו' העם' וירשו' לה'ט'ר' בכ'ז'
א-ט'ר' ל'ה'ר'א א-דר'כה מז'ה'-'דר'שו' בוכ'ו' ש'ט'ה'ן' כ' י'כ'ו'נו'
ההע'ם' ב'ק'ר'את' ו'ה'ש'ת'ה'ל'ק'י'מ'ה' . פ'ירוש' אב' היה' מ-פ'ח'
ש'ט'ה'ם' י'ט'ר' האד'ם' בכ' כ'מו' שאמ'רו' בעבור' שהר'בה' בתורה'
א-ז' ש'ט'ר' לא' פעל'ה' ב'פ'נו' ואשר'ו' ואשר'ו' ה'ל'קו' כ'מו' שאמ'רו'

בhalbנות התפוח קודם לפטח ישלים יום אלא שמורין איז האוד קודם פעשה וכשעת מסעה וכל זה להזכיר הניסים הנדולאים' שעשוה השם עמנוי ואז המצוות נועשים יותר מזריזות ובשלטנו', ומזה שקרה העם וזה השבת שנת הנדול יש נוב' טעמים האחד כי השבת הזה שזו קודם הפטח ארע' למארים בעשרו להזדוש כמו שנינו בקדור עולם בראשית חדש פישן שבוי יראו ממזרים היה בכם הוהיה ים העשור בשברת שהוא קודם הפטח וצוחה הקב'ה שיקחו אותו הויים איש ש' לבית אבותם כמו שפוכ' בתרו' והמצרים כשראו זה כיתעכטםLOCATE ששם הוא עוצבי למל' טלה השבו להרגס והק'ה עשתהLOCATE ששם הוא עוצב' רעים לא יכול ליעיר בהם ועל זה נקראLOCATE משפטים גנולים ויטורי' רעים לא יכול ליעיר בהם ועל זה נקראLOCATE שבת הנדול על הגדים שנעשו בו עד כאן במדרשת'. ועוד שםLOCATE דעת שני כי נקרא אין על שהו' דורשין בעניין הפט' ובHALOT חי'LOCATE גובר ששהל הלוות נדולות ורובות נקרא אין כמן שדרשו שםLOCATE על כתוב אגינו מאיל' מות מרכבות כלם הלוות לאיל' מותLOCATE בדיל' תורה והוא חביב לפני הק'ה ושכינה שם ומלאכי השרת פקטיבים לקולם'. וכן שדרשו נפסוק חביריםLOCATE פקסיבים לקולך השמי' עניין והו' נתבקבטים כל העם לשמעLOCATE ובובור זה היה נקרא גדול שהו' עיש'ים חד נקרא גדורLOCATE דכטב' ותגדול חסוך' וכו', אמרו זו' ולתוות חד עלי' לטונה'LOCATE וכן יש תורה שאינה של חד אלא כל הלפיד תורה ומולדתLOCATE א' היא תורת חד והוא שולמה מונע' בר וגומר ואמר טובהLOCATE זכמ'ם עם נחלה ויתר לוראי' השם' כשבמלמד אותה ומניחהLOCATE כי נצל החכמה וגוו' ובוכור שמות' הים הזה להס'ר בענייני'LOCATE הפטח וכhalbנותי אני אומר' קצת הלוות בקיצור וכבר חיבורLOCATE הרשותים אזהרות ואטרו בזה הים ומזכירין בהן הלוותLOCATE המכון כי נכו הנהלה שיש'ר' היה לעולם הבא' . ולכן אמרLOCATE ע' ש' כלכם חכמים וככלכם יודעים הדברים מצוה לשמעLOCATE אף על פי' שאני קתן וחובת הים אבל העם אינם נתונים לבטLOCATE פטח לאטא' י' חובת הים אבל הקשין' עצמו כמו שאמרו לו'LOCATE על פסוק קטן ונגדל שם הוא וuced זכו', וכי אני יודע' שקטןLOCATE ונдол' שם הוא אלא כל הפטח' עצמו על דבריו תורה כדודLOCATE שנקרו קטן זוכה לשיכבה של משה שנקרו גדור' דכטב' גט'LOCATE האיש' טשה גדור' מאד' אוק' על פ' כלכם יודעים לכל' ושותעןLOCATE ייתר' ממעני' וגולכים זויות' בהם וט' יודעים' כל' ושותעןLOCATE אוונ' בכל' שנה'. דברי תורה הם חביבים על שומעתךLOCATE כך' הם החדשים שע' היא הסגולה בדבורי תורה כי בדבורי חולLOCATE כשאדם שומע' פעוט' רבות' קץ' מהם אבל דברי תורהLOCATE איאין' זונגה האדם קרא עיר' הים וקורא אותה בכל' יוט'LOCATE בעירוניין אמר' רב' שמואל בר נחמני' למזה נפללו' ובב' תורהLOCATE לאלה מה אלה' ז' רוחמה צר' וחביבה על בעלה כל' שע' וטע'LOCATE בכחאה' וראשונה נך' דברי תורה חביבין על למדין' כל' שע'LOCATE וטע' כשבעה' ראשונה וועל' חז' שמעלת' חז' על למדינה' דרי'LOCATE ייוזך' בכל' עת מה הlord הזה כל' זמן' שיטט'ם' בו התני' מזא'LOCATE בה' חלבא' דעת' תורה כל' זטן' שהאדם' הונגה' בהם מזא'LOCATE בה' חמץ' ומצה' חמוץ'ים כל' כך' שזונה' על האדם להזרין' בה'LOCATE וול'קוט' פעם אחר' פעם ולחות' זוי' בהם ובזקוקיהם' כי' ע'LOCATE

עד כי מפוזה היה מקשרנו יותר מאשר מיפוי שמיינו במצוות שכך ררכיו יורד ומתחה וכל הגודל לחבירו יציר גודל מהבירו. אכן שכורו הרכת לא פוטם עזרא אנרא' ולכן המפוצה גדול והשלישי כי השבענו בסני בעבורות מואב על המוצאות והוא חיזב על חיוב שאר' ואנו אמרו בסני כוכנו שאנו אמרו בסני מושב עזרא' עד פ' ישוחשענו בסני וכוכנו והשבינו בעבורות מואב והטעם כי אול' עלה לבב אדם כי נשגבנבו הלהחות בשללה השבעה ואינו כן כי כוחו של חזרה הספק כתיב כי על פ' הדברים האלה הכרתא אך על פ' חוץ והשבינו בעבורות מואב והטעם כי אול' עלה לבב אדם כי נשגבנבו הלהחות השבעה זזה שבועת אלדים. וזה הרבה הוא הקש שבכובין והוא שר המצאות שאפיינו לא זהה לנו שום עניין אחר היה לנו לעשות לכל שכרו ואו שומר מצוה אלא ידע דבר רועול וה אמר במאטר' נבל ודורקיה וממצותיהם עעל הרוך הזה הי' תפארים נחל' התכמים אם לו במצאות אחרות אסורת תמי' ובק' מיטת מצות תלין. לא שלא חוץ עוזים לאחרות ובדרך וזה אמור אל מל' שמו' ישראל שבן במלכתה מיד הי' גאנאל' ואמרו בטוקום אחר לא זהה שולש בבותם אספה ולשון ובכור זה אמרנו חיב כל אדם לעודיל לדקדק במצוות ולא די לשיעשה המז' בכללה לא שידוק בגנטשייה כמה דאפשר ולא כעשה אותה מצות אנשי בית מלמדות וועשיין אותה דרך הגל ומעשה אבותיהם ביהדות עעל זה אמר אויר הנבר אויגטך אדם' לזכר שתויה מוצתו בידיעת אחרים ואינו חשש לדעת ענינה ולכונ' לעשיתו וזהו כערער בערבנה והוחז באה ועוקרטו וכו' אל' שthead בכל כהו לעת ענ' גנות עטמה כל מה שאיפשר אסם אויר בר הלי או אינ' מוצא ט' יע' טאמ' קכע בלנו שיש שיש טעם גדול ועישה אומחה לוי הבונה שיש לה עניין בבודה תלוי במוכבה והשבנו גדול טלבר' שיעשה מצות אדונינו לתהויע' רוח מאונתינו והשביט כי אין בעשיות והפוצה אל' שעשה המצאות השם לנבד ופורה על אדוננו ואין בעש'ין עניין אחר וטמכו על הוהו פירטס מא' איכמת' ליה להזכיר ברוך הווא לשוחט מן הצואר אן פון העורף הא לא תנגע עונ' וועל מה טאמר דבר גודל מעשה מרוכבה דבר קטע זהוו' ואכבי' ורבא' ופרש הוו' זאב' ורבא' קרייז'ן והטלמוד בפי' רוש חמוץ שהיא התויה שבבעל פה ופשערן מרכבה פילוסופית וטכע' ויא' להט פון שאן מדוקרים במצאות ואבידן ומותה הכתמו' צוח ואמר כביך' וווע' באמת אבידן כביך' כננד הלוור והשינן וכן שכתב ווברת בטה' לדבר בס' בשטיך' וגואמר בלבך' לכין כהה בעש'תך' ולשם החמצות' זת ברזון ולא בס' שא' מה שאמרו אל' תעש'תך' תפלהך' קכע אל' מהחגוניס' ובשלש אלה תשל' העבוד וויל' אמר לוז' יעכ' לתהווב בקשוני' ומ' שחננו השם שכ' יתבונ' בפונ' כלות הרמות במצוות וכמו שוחט פל' דוד ניל' עניין ואבידן' זונ' וכמו שפ' הויה' שיר חמשה ונקי' שהזה אום' געל' מה שאמרו אל' כל פריאה אל' ו煦' ו煦' טעמיט' ווא' געל' מה מסנו פון א' פרה אודונה וכוכבו שאמר ליהושע לא' ימוש ספר התהו' הוה טפיך' זונ' אמר הנה בטע'ת הדר' וההען המרכיב הרכזין בתורה אין' הון' עט'ה מוכבה ואכבי' ורבא' המבנה האמוראין' השטדל' לברא' המצות סדר' עשי'ין' והם לא גיל' טעמי' המצות אל' סדר העשיה' לבר' והטפל' בנו אונ' קלח' ישראל עם השם' ועט' חכמי' הטלמוד כמו' שיקרת' חוללה' עם הוויא הכהן' ועט' וורקוז' האונ' הרופא הכהן' וווע' כהה ספנ' איריכין' גו' ובmeshuls' והעת שיקת תהלה' אונ' מוקחת' או' ומפוזה היה מקשרנו יותר מאשר מיפוי שמיינו במצוות שכך ררכיו יורד ומתחה וכל הגודל לחבירו יציר גודל מהבירו.

בנאותם מבדוקרים בהם וועלן זרין בזקוקין
זרין במציאות ולשمرם אמר שומר פאזה לא ידע דבר רע
זרין במציאות ובזמן גנבה אשר יצאה כל העשרה מזאה אזהת
גדישו אותו בזקוק נבנה אשר יצאה כל העשרה מזאה אזהת
במאורה אין כבשורי איזו בשורות רעות וכתיב שומר מציאות
אנון ודרש פמה שומר שומר ולא אמר עשה כי יש נמה
יעשי ואין שופרין דחוקין המזאה וכל שכן במציאות זרין
ושמרתם את המזאות ואפרינן בירושלמי כל ומן שאמתם עשיין
המציאות כה' כתן המזאות ואס לאו אין מזאות ואחר שבאו
לידינו הפטוס הזה נהפרש אותו עם הכתובות של מעלה אמר
למעלה כאשר דבר מלך שלטונו וממי אמר לו מה תעשה
במזרע פירשו זהה שנפי פירושים האחד כי מלך בכאן הוא
מלך, ומיריש אגמי מציאות עלי, לשמר מציאות מלך בשור ודם כלל
אשר צוין ולתי. על דברת שבונת כלומר על התורה שצוני
והשביעין כי בזה לא עשה מזאות-מו שכחוב ירא את הבני
וממלך ועם שווים אל חתער. כלו, עם המשדים שמקדיפיט
יראת המלך להאל התערוב וכוכבנהינה משיאל וועודה כתיב
לאחשהן אנהנה על דנא וגוי כולם לשאר והודרים אתך
מלך אבל לענן התורה אתה נפודנץ בילדך. באשר דבר
מלך שלטונו כלומר במקום שגורת מלך שם תמצא שולתנו
בי' פלגי ים לב מלך ביד ה' ולכן סתירה מזאותי בק' מ' נ
בצטווי ישרומר מציאה לא ידע דבר רע שההמציא שעתה מוקם
יבטלנו נזרותיו שפירותו אחר כי מלך הוא מלך מלכי המלכים
הקב'ה. ואמר כאשר דבר מלך שלטונו כלומר גויה המלך
אין אדם יכול לבלטה. כי מי יאמר לו מה תעשה ולתי? שומר
המציאות שהוא מבטל הנזרה כמו שפיכות צו שאראל מושל
באים. מושל בי' צדוק וזה צדוק מושל ריאת אלדים וכן
ספרש אני פ' מלך שמור פרישן מגוזה לאו שטורי פ' מלך
ቢ' הפלחים כי אני צוואת השביעין וזה הוא פ' מלך
שטורי על דברת שבונת אלדים שומר מצואה לא ידע דבר רע
בזונות דבריו שאנו בית ישראל קיימין לעשות מציאות השם
שייש בהם בעשיותם ובקיומם ד' עניינים גודלים כי בעבור כל
אחד וזה הרה ואדם מוחייב כל שכן קורבען. האחד
שעיזאו פ' הקב'ה אבפי לא גאטינו אלא שגיליה רצינו
שיראה שיעשו, והוא פ' מלך שמו ולכן האבות שומרת
התורה ומזאותו אף על פ' שלא נצטו בהם דכתיב עקב אשר
שמע אברהム וגוי' כומרנו כבورو של אדם ראנון.
זה השם שהצטינו בהם וגוי' מוחוביים יותר שנגדל המזועז
יעושה יותר כמי שאנו מצואה וועשה ולכוארה היה הנראין
בhape' אבל האמתך הו שאל גתנו חפות לא לאזרוף בהם
הבריות וכמושאמרו מא' אכפת ליה להקב'ה לשוחות פן
הצואר לשות' מן ההוירף הא לא גאנינו וכו' דכתיב כל' אמרת אליך
ארופה ויש מי שהקשחה על ברירין ראל שאמרו בנ' שנים היה
בשהכיר בזרוא מנין עקב' ודרשו במלת תורה תורה שכחוב
ו תורה שבעל פה. אם בן מרדע לא קים מציאות ברית מל' ז
עליה כי נביא היה וכמו שכתבו השב אשת האיש כי נביא הוא
ובענור כן לא ראה לפול עצמו כי בזיל המזאות וועשה פמי
שאיינו מצואה וועשה. יש מרתקין לשאר המזאות שלא היה
פ' שניה מעשה השם בכירiat האמת היה מק' אבל המילה
שליה כאלו מהנקן על מעש' השם לא כדריך כי כל אשר עשה
DALIM עליון אין להסתף וממנו אין לברוע לא דאה בעצמו
לעשות העניין הזה עד שזו עליה כי המזאות הם לתועלתו
להגהותינו דרכיב וצוננו ה' לעשות וגוי' לטוב לנו כל הימיט
ובתיב אם צדקה מה תחן לנו ורכ' פשעך מה תעשה לו
אם חכמת חכמתך לך נאמר בתחל' הום יעורך מה תין לך'

לא יכול חמש מין התורה בנים ארבעה עשר מחצ'י היות ולמעל זה עד ים עשרים ואחד בנים דכתיב לא תאכל עליל' חמש ובאה בקבלה כי מלת עליל' הוא על שיח' הפסח שהוא בין הערכות בחצ'י היות ואילך'. וחכמים גוזו מארבעה שעות ומעלה גוזרה מושום יום המפעון וכשם שאסור לאכול חמש אך אסור לאכול תערובת החמש וכותב כל מהמת לא האכלו מזבחה מן התורה להשבית החמש קודם וכן איסורו דכתיב אכן ניטת הראשון תשכיתו שאור בנטיכ' ויום הראשון הוא יום ארבעה עשר ורואה לדגר דכתיב לא תשחט על החמש גם יבוח' כלומר לא תשחט הפסח ועדרין החמש' וככם שאסור לאכול מזבח' מה תורה בך איסור שלא יראה ולא ימצא ברשותו ומדרביה המתוקדים ליל ארבעה עשר ולחפש בנורו יהעט מזעיר ספננישין נכסית ובתי מדורותם למ' שהתיינוקות מכנים שם חמש וטברך תחללה על בערו' חמש' ואם בית גודלו הוא שיש לו טורה לבדוק אותו כל' במל' ליתן רשות לבנו או למי שביחסו ואינו עריך לבך'. ומייש ריש' שעיל' הפירור הראשון מביך ויש פברכי פיד' שפתחה לחפש ואחר הביעור מנטל כל חמיה וכוכ' ויש חורין ומבלען עם שנית ביטים ארבעה עשר בשעת האיסור'. ומורא לאן היה גורה לבטל פעם שנייה'. ויש שואלים למה החמשה תורה לבוע' איסור חמץ יותר משאר איסורין כhalb ודם שיש בהם ברתי' יש מפרשין כי חלב ודם לא זיהה למס שערת גcursor והם אסורים באכילה זבדיל' אינשי' מיניה אבל חמץ דכל השנה לא בידלי מיניה יבא לאכול ולכנ' צריך ביעור.

ואם אין למה לא הצורך תורה להנור בשאסרו לו היין שבירוח מרשותו שכבר היה לו שעת הקשרו אבלadam שהומסודות תורה שענין חמץ ואיסורו הוא חמוץ מאור ואכילת חמוץ טצתה גודלה על דרך הקבלה כי החמש רמו ולמרות הדין הקשה שהציגו הקבלה מטערים בפות ועשה בהם אפסים על רודה דכתיב וראי ישראל את היד הנזולת' וכתיב ימינו ה'גונ' ידו זאת משקעתן וכותב עורי עורי כי חמץ מורה' חזוק וכן נקרת ה'גונ' כאשר קידוח חמוץ' יוני ונגרן ממעל חמץ כי תחת חמץ' לבני עניין כעס ולן קרבן המנחה שהוא לרין זהה שלא יביא מן הדברים אשר להם היד והזוקה לא חמץ ולא דבש שחטא מתוק ביתר אלא מהותונם כמו תברואה האידים שתחטף מדת הדין במדת רחמים ובראו ולכנ' בעזרת המומי' קרבן ונארח ה'גונ' כאשר קידוח חמוץ' יוני ונגרן ממעל חמץ' והוא ואוכלו מקטץ' בנשיותו וכון איסורו בששתה וא' בטיל עיני' עבודה רוה בספק ולן ספכו התורה לעונדה וזה כתיב אל' מוסכה לא תעש' לך את חוג החפות תשמור וכמו שצאות בעבורזה זורה ולא תכਆ תועבה אל' ביתך ונומר' שכא' תשקענו וכן בחמש' וכתערובתו כמו עבודה זורה ולן כתבו ולהל' לחפש ולחטף איזו ואימל' הכלים נשנתמש אדים בהם חמץ צו לחרזקם וזהו דין בקוצר:

כל כי חרס שמשתמשין בהן בחומרין בין שוען באכלה בini אחריות מರוחם יפה שלא ישרח חמץ ומעליהם מפראה עיניט עד יציאת הפסח ואם נשנתשו בהם בזען כגון כדי יין וכדי מים מטור להשתמש נהקט בפסח' ושמחמיין בכיסות ה'גונ' לא' שפעמים אדים אוכל בהם פירוי חמץ חמץ' ונגרן העם להשתמש בכל' שוחדים של חרס והמחמיר תבאה על' ברכיה' וכל' של מתקה ושל עז' וחתקנין' שמשתמשין' כמה' בחומרין' משפטשין' תחול' ומנעל' לאלו.

והחוללה אף על פי שאינו יודע ואינו מרגיש תערובת הסמן' אוכל ושותה מה שמצויה לו הרופא וירפא מחל'יו בל' מדעך הרופא הבק' הוא יודע חלי' הנפשות ומצויה באמת שהוא הט רקחות ובעונשינו המצות אף על פי' שאין אנו יודעים' טעמן' אנו פתרה'אים כמו שכחוב' ואמר' אם שמעו תשמענו' כי אני הרופא' לא על דרך הגמול בלבד כמו נתתי מטר ארצכם אלא אף החודעה כי עס המשזה' נישג' הרופאה'.

וההועלת' והרחקם חכם' ותלמוד שאמ' פסק' הרופאה' וכי' זר ההרכבה ועמות המאכל כי הרופא יאמר לך עשרה לפולני' מරקות פולני' ורחק' יודע' מתקבלת הרוקח' האשננס' שייריש' צורת העשיה' שקבל'ן הרופא אומו' מראקה' כמה' ספנניש' נכסית' נטה' ומשקל'ס ומפני' איכילו' והם כתבו' השם' מזעיר' ומפני' לא תכטו' טעם' אלא' מי' שchanנו' השם' דעת' הרמג'יש' ביד' עית' ההרכבה כל' חכם' לפי' ידיעתו' משה' פח'יה' לעצמו' ואחרון לעצמו' ומה שאמר' מא' איכפת' ליה לה'קה'ה וכו' ה'א' מצד' עצמו' כמו' צדקה' מה תחן לו' וכמו' שמכה' הרק'ב'ט לולץ' הרברית' ה'א' לוחק' כמו' שאמרו' הגע' לצייר' או' לזרען' אל' האמת' מכל' סיג' כמו' אמרות' שחרות' כספ' צרוף' כל' אמרת' אלה' צוופה' ובין' יוחנן' בן' זכאי' נתן' לדעתו' להתבונן' גמור'ב' ולדעת' טעמו' והוא' מעשה' מרכבה' ומה שאמר' דבר' קטן' הווי' דאבי' ורבא' לא אמר' על' התלמוד' שהוא' דבר' גדול' והכל' בו שהוא' עמוד' התוך' השכל' נישען' עלי' וכבר אמר' תחלה' של' הניה' תלמוד' הלכות' והגדות' היה' לו' לומר' רבינא' וכו' אש' מדבר' התלמוד' אלא' אמר' דאבי' קדרוק' ואבי' ורבא' בהגדה' שא' לה' הקבלה' למשה' ואפי' מה' שהתלמוד' עמיד' לחדר' של' פני' וכו' ונהנה' לך' כי' עיקר' ומוצה' השיעון והשלב' והעשיה' והא' תשל'ם' בלתי' העשיה' לא התלמוד' ולא השכל' כי' היא' צרכ'ה' כל' אלו' החלשה' וכמו' שאמרו' בהגדה אמר' מל'אי' השורת' לה'קה'ה אש' תנאה' הדריך' וג' מה' אגוש' כי' תוכרנו' ג' תנאה' לנו' אמר' לה'ס מה' כתיב' בה לא' מרצח' לא' תנאג' כל' רציה'ה' וניה' בינו'ים' ב' בשל' למ' שהיה' לו' בן' קשוע' באכבע' מולי'נו' אצ' אומן' אמר' ליה' למד' בנ' אומנות' וה'ס' חור' לו' ואמר' לה' למדת' את' בנ' אומנות' פלונית' אמר' לה' לא' מפנ' שהוא' קשוע' ואכבע' והאומנות' ה'א' צ'יכ'ה' כל' האצבע' והאומנות' ה'א' התא'ו' והתכל'ת' בס' אל' הנפלא' כי' מלאכי' השור' לא' דרעת' הלכות' עיזטה' וטיפשות' ואכילת' ספח' אל' דרעת' העניינים' הדבויים' בה' מסודות' המרכבה' שהם לא' השינוי' דכתיב' לא' תמצא' בארץ' החים' והח'ים' רומו' למלאכים' וכותב' וגונל'בה' בעין' כל' ח'.

לא' יראי' האדים וחו' והוא רומו' למלאכים' הנה' כי' העשיה' ה'א' עיקר' כי' האדים הוליך' פצחות' ופאה' ואיסור' חמץ' וידע' טעטס' והוא אובל' חמץ' ח'יב' ברת' והנה' העשיה' ה'א' עיקר' עס' והכוונה' בה כל' מה' דיאפשר' וכו' ונחוור' לעניינינו' כי' מערת' הפסח' הם חמורות' מעד' ולכן' ח'יב' א' דקדוק' בהם' כל' מ' דיאפשר' והעוישה' אותה' כתנה' זוכה' בשיב'ה' של' בועל' כה'ו' שאמרו' אול' כל' העושה' מצאה' אה'ת' כמאמר' זה' זוכה' לשיב'ה' וכו' וזו' טעטס' אל' שנפשת' של' אדריק'ים' למעל'ה' מטלאכי' השורת' וכמו' טבנא' בפירוש' בו' מל'אי' יש'ה' לך' גו' מוי' גוי' גודל' ג' על' כב'ים' ישאנק' וג'ו' אמר' מל'אי' השור' אין' אומרי' יש'ה' למעל'ה' וכו' זוכת' בון' יוד' בכובי' בקר' יריעו' לכ' ביני'דים' וכוד' לא' ז' י' חותבת' ה'ים' אמר' קצת' הדברים' האריבין' בקורץ' כי' שכח' לא' כל' ישראל' מוחה'רין' ומתקו'ין' במקצת' ואין' צרכ'ן' ואורה' לא' שטחות' ה'ים' נכה''. ואפי' מל'ן' ח'כמים' כל'נו' נונג'יט' כל'נו' יודיע'ם את' התורה' מצאה' עלי'נו' לוכרים' ולזוט' האנשים' זונ'הש' בז'ה' ואלו' ה'ם' העניינים' בקצר' שציך' אדים' לוי'ה' בז'ה' ותט'ם' של' א' זורה' דברושים' האחד' א'יסור' חמץ' והשנית' א'כילת' חמץ' ז' והשליש' הזורת' הגס' א'יסור' חמץ' א'סור' :

בניל"ה אשונה ובשניהמן הנטק ואביו ז' נקיט והוליפודוק
וחוליה שאין בו סכנה אבל אם יש בו סכנה פטור אין לך
בדבר שעובד בימי פיקוח נשאלא עזונגלי עירויות וטפינורות
בדיטים ושאר הדברים רצח או כל מעה רצח איינו או כל אל באשר
ספיריות ומתרב שבעתים מזות תאכלו וכתיב ששת ים-
תאל מעתה וזה הא מדה אהות מין מרות שהגורה נדרשת
בצחות כל דבר שהיה בכלי והוא מן הכלל וכו' ומזה על האדם
להריעיב עצמו כיוט ר' כד' שיאכל מעה לתאובון אמר על זה
הרומן אל כי בית ראשון של פ██ח לא היה או כל כי אם מעט
בדי' שיאכל המזה לתאובון ואמרו בירושלמי ר' לא הווע אכיל
וועס ר' לא מפה להוא וחוץ לא מזה שאכלה לא יכול מזה בערך
שחס שכיל האוכל טעה בערב פסח כאלו בעיל אורתו ובנירא
חומי פירש כי היא טעונה שבע ברכות קודם האכילה וכו'
המזה יש לה שבע ברכות קודם האכילה ברכת הין וקידוש
שהזה עיננו ובו ראה פר' האדמה גנא' ישראל וומזיא ואכלתו
אנפה ועל זה לא היה או כל בצחולא חמס ויש אסורים העטע
שש שהיה בכור והבכורות מתענין ערב פסח וש' אסורים
אייסתנין היה אי הווע אכיל באכרא לא הווע אכיל בליליאוונ
בבמסכת סופרים הבכורים מתענין ערב פסח . ואסור לעשות
מליל'אקה יומ' ר' מהוצאות ואילך ועד חצות תלי' במנגן דתנן
מקומות שנמנן לעשות וכו' אל מהוצאות ואילך צחיב גדי'.

זה, ספרו הנכט ומצווה פן התרווה לספר בילוי טו הנסת' שעשה עם אבותינו במצרים רכתי' וכורא את הימים הזה וכותבי הגדות לבנד' ודרשין' יכול מראיא חדש וכו'. ואמרו בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה ופו' ותקנו ארבעה נסות כננד' ד גזאלות המוציאר בחתלה פרשות וארא ואפי' ענייט שבישראלי לא יפתחו לו וכו'. על בסם הרראשון אופר קדוש הימים ואט שבת אמריך אילו ואחר כך מקדש' על החנין אמרו ההגדה, ועל הנ' בברך על מונען' . על הד' אומך והלול ולא חשו לזרוגת כי ליל' שמורים הוא' . ועל זה כתבו התוספות כי אם אריע פסח ליל שבת שאין סודר החזון תפלת ערבית שתקנו פנוי המיקין לאותן שטמפלין' בשרות וางחנו לא נהנו אלא שסודר אתה וצעריך שיחיה ח'ין מוז' . והוא וזה בינו' השירוני' שהזח חוק אבל' בינו' שלנו הצל' לפ' היז'י ולמי דעתו השותה אבל' אף' דרך האמת ארך' מוגו' וחפש' אין' חוק שיוכל לנו' וכפ' דעת השותה' . ואף על פ' שאמר ברישלט' שads' יוצאי ידי החנת' כ' כסות בין' מכשול' . או קנדישין מזוה פן' המכובחר אל' דרכ' האמת להיות איזס רכתי' אבל' תורא' אין' כי תארס' ויש' מברכין' בורא פרי הגפן על כל' כס' וכוס' שהט' ד' מצות' . ומורי' ליה' ספרך' אקסה' דקדושה' ואכסא' דברכין' המזון' ושותה' מהנו' ב' אוקוט' והוא' רביעית של תורה או' רוב רביעית ונוהנו' בס' לכל' אוחז' להדר' מזחה אבל' כוס' אה' עולת' לכהנה' בגין' אדם אם' ישתח' החשעור' ועל' הגפן' אמר' בסוף' הד' כסות' וחותם על' האיש' ועל' פרי' הגפן' וחוותם על' הנגב' שועה' ואם' רוזה' לשחות' כס' חמיש'י' אמר' על' הגפן' בסוף' חמיש'י' . עניין' היריקות' ושאר' הדרכ'ם' ששה' והס' מן' נתחלה'ם' ג' נס' פץ' יין' . תול' תבשילין' . דת' ז' ירושת' . כ' כרפס' . מס' פצת' הא' הס'יב'ה' . והברכות הם' ב' והס'מן' וב'ת' והכל' הבה' נתחכמה' . ונחנו' כרפס' ואמור' השטע' הו' כי' הפקיד' הו' ס'מך' סבלות' פאריס' פרץ' . ויש' אומרים' קרפס' שט' מלות' על' שם' יוס'ף' שיחתה' ס'יב'ת' ירידות' ח'ל'ות' כר. שהיה' משות' שלחו' כר' מושל' בארא' פס' מושום' כתנות' פס'ים' . עניין' המצוות' נהנו'ג' . א' על' שם' לא' חמץ' תורת' ש'תו'ג' . ט' פינ' . יוא' מאש'ום' ערבע' מס'וש'חה' בשבת' ובשנדי' רקנים' . וכן' כתוב' הרטבים' . אל' צו'ז'י' המז'י' ואכילת' מזחה' רב' הדיעות' וכינה'ינו' על' החלם' רוכיז'יא' . ועל' הפרושה על' אכילת' מזחה' כד' שיעשה' מזוה' בשלתעת'

השורוזנו' נשפיטה לכרמים וג' באתו לגנויו חליל יא כי נצ' שדרות וכוכבים יין שהזבכאנשן כמושטן ובן אל גנת איזו' יידוט'ו' ויש מפרשים שם חברים לשני פנים האחד שחזור לישראל פירוש כבשראם מירוחים קול בשירים ובתפללה ובכנט' ביחיד כלם כאחד אני ומפליא שלוי מקשיכים לkolך העמי'טי כי אינתא לב למשמעו' אבל כישרואל קוראים בטירוף הדעתה במזרחה וה פקדיכ' זהה מאחר ואין בהדר רוח הקדש צוחת ברוח דוד'ו' ווטה לך לאבי כלומר לאבנא לצבא של מעלה השם בשפה ברורה ובגעינה קדושה כלם כאחד' על הרוי בשטחים בהשפט העליגו'נים ועוד מפרש שם בדור' אחות על ישראל' בכישרואל ישבנן בכת' נסיות נטה' מירושות החבירים אין' בעניהם שנאה וקנאה ואיבה והתחוו' והקנעה וופלא' של מעלה' מקשיכים לkolך השמי'יעני' ואם לאו ברוח דוד'ו' וונומר לנצח' שם חבירים שאין' ביןיהם קנאה ואיבה ותחור'ו' בר קפרא אמר למה נקרו מלacky' השורת חברים שאין' בינו'ם קנאח נכו' ונכח פירוש חבירים על ישראל' ועל המלאכים למדנו מכאן' שהקנעה שטח ותאב לתפלתן של ישראל' כשמתקבץ' בנת' כנסיות ובתי' פדרושים וכן דרשו בפסוק יונתי בחגנו' הסלע'

ר' יוסי הגליל, פטר קרא במלכית יונתί זו כנסת ישראל'.
בchananya הקלע' שהיא חביבה בסתר מלכות אדם שזהו קשור
כסלע' הו'. הראי את מראיך ותלמוד תורה השמעין את
קלולך והשלמה מכל זה אנו למדים כי בתפלתינו ובתפלה
קילינמה עשה המלך נטל כל הקאריזיקין שלו והילך לשבע
שה היו אמרים שמעו שהיו מקרים ומשבחים ואו אס ארוניונ
המלךicus בסנו' הוא שבחנו' הזה ח'ינו אבל אל נחרר לו'
לעלומם אמר להם בניהgebung קולכם כדי ישמעו חברים שעז
גביכם אם טהור והצעיר כך מתוך הרוחה על איזות כמה וככה'
כך' ישראלי מתוך גלותם ושענודם משבחים לחקה' . אפר
הנקנה למלאכי השתראט למולך גלותך מתוך גנותם על
אתה כמה וכמה' . ואמרו הקול 'יעקב בומו שכול' יעקב
בבתי' נסויות וגבורות מורות אין חזים ידי' עשו ואם לאו חזיש
יריעו שגורין עליהם גירות וכחיך ותשליך תורתה רשות מלכות
הרשותה עושה ומחלצת ולכן כתיב לך באבל קרש לשנן אש
ועci' דרכו של קש לאוכל איש בהפקה הוא אלא מי' גוט הקש
שיאכל' שהוא בית עשו האש שהוא בית יעקב וחיש להבדין
יריפה שהוא בית יוסף טרשם כמك' היה לנו האבות שלא עבדה
לנו' נוכחות' . פרחיםocabק' עליה אלו השבטים מי' גוט זה כי
מאבסות תורת' זו תורה שכמתה ואת אמרת זו תורה שכבעל
פה' . אמרו במדרש הינחק פרוא לע' , דשא כלום קרא מגן
בלכונות ישמעאל הנקרה פרוא מתוך השובע והמלכות שליהם
אם געה שור על בלוי' געה אודם הנקרה שור דכת' סכובני
פרחים וכחיך הבהיר הבשון העושקות דילס מתוך השפע
מן הטוב הוא אם היה להם שעבוד כמוני היו מטהין' דבריהם
כלפי' מעלה דכתיב והיה כי יעיב והתקצף' וקל' במלכנו
ובאלדי' ונחנה למלעל' . יש לידע לכל טשיכל כי זכרון חסוד
של הקב'ה שעשה עם אבותינו ועמננו הוא עבודה של ליטות
שאננו זכרין חסודינו ומשבחין לפניו בקהל ובנעם' ולשר לפניהם
בשער מומרים למי' שעשה לאבותינו לנו את כל הנסת
במצרים ולא נהי' כפוי' טובה כי בזכרינו חסדו ונפלוותינו
געבעוד אותו יותר בזוריות ונעשה המזות שקבע בנו שהט
לזכרון יותר בזריות ובקדוק ודבר יוע שעה עברונה השליח
היא עבורה הנפש עס עבורה הנך להעתנו' במאכל' ומשחת
בקבוק' שקבע בתורה במצוות המועדים ונכח' של טיס ואקלט

ען כתוב רטן אל וחגיגות אל גס נון מאחר שאין הכרוב לערכו
אל ישנה אדם מנהגו בוכח אבל מורי אל היה מניין פרוסה עלי^ל
השליטה והוחזק מניה פרוסה בתוכך שלימה ובוצע והוא סברע
עליה המוציא ואכלול טיצה והוחזק לעשות אותן כחלות
גזרות ודקות שיחס החפרוטה האחת מספקת וגם לא היזה
פספיך לוקח מן השילטה ויש מניעין שלימה למעלה ובוצע
מן החפרוטה כמו שאמרינו מטה דרכנו של עני נפרוסה וכולו^ו
וברכין ומשליכין המטה וחזרות באברהכה ואם שכח ולא
אכל אפיקומון קודם ברכת המזון יש אמרים שחזור ואכלול
ומברך ברכת המוציא ומברך ברכת המזון בלבד כוס דברכע
כוסות תקנו ולא חמשה ורטן אל אמר שעאיו ציד כי כל
חעת שאנו אוכלין הוא שמר מלשח ואילך ובזה די כי טענו
בפערנו זיין אוכלין ושותין אחר אפיקומון אלא השני נוסחה
ובן גן לדר לא ישתה כדין שישאר טעם המטה ושאופר דזקן
ין אבל סיס שותה ואחר האחרון אין שותה כלל ויש מתרען
לשנותין אין אחר האחרון אם יצמא שללא אסרו יין אלא בזבז
לדר בטעם היושלם' שלא ישתכר וישכח לודר תלל אבל
אחר ההלל ישתה אבל מורי אל אסרו יין כדי שלא יכע עצמו
על חיינו ונראה כאוכל פסח בשתי הברות ונוגם שלא יוו טעם
השתה טפיו אבל מיס הדת מתרן' והחמור במשמעות הנקדים
הרוי והוא טשוח כמו שבא בהגדה מעשה בר אליעזר זכור
ויש מן הרואנסים שהו דורשין על שליחנים ומאריכין הרכבת
ואמרם במדרש כי הגדות והולל מזוהם מן המובהר לאמרם
בשלשה כדין שיאמר כל אחד מהם הוזו לשנש ונזכר לאמרם
בגעמתה ולעיתר לבא נאמר שר חזץ בשיר ובשמחה דכתיב
השיר י היה לאט התקדש חן וכתיב' ומזהה ישובנן ובאג'ו^ו
אוון ברעה גנו :

יום ראשון של פסח

היוושבת בנים חכמים פקשניים לkolך השטיעין
הכתוב הנה הוא בשיר הנכבד שיר השירוב
והסקת כל החכמים שהוא דורך של עיין
מייסד על החשך כמשמעו חיל להאל הוא משל להקהה ת'
על נססת ישראל וחוקם ואנתנת המשילים הכתוב לחשך
אתון וכלו: כוון אמרו נבדרש חווית כי בעשרה מקומות נקראו
ישראל כליה, בשר השרים ד' בנבאים ושבacon את מלגנון
כליה, לבכתי נאחותיכלה, מה יאו זודיך אחותיכלה נופת
התוענה שפתחתיך כליה, גן נערל אחותיכלה והא שיטתא.
וד' בנבאים קול שונן וקול שטוחה קול חתען וקול כליה:
וככליה תענעה כליה, ותקשרים ככליה ומושחש חותן על כליה;
ובכדרון לבש הקנה עשרה מלגנושים כמו שמוכרים שם כליה
להפרע פאות הדועלם המכטליג' ישראל מן התהווה שנתנה
בי' דנרים, וזה העסוק שחתולנו רושץ, ואנו כמדרשי חיות
על ישראל כשמתקאנצי' כבמי כנסיות ובנות מורשו להטהפלל
ולשםו ובריתוורה ובבלבד בעשותו וכב' שווא יותר מקובל
ופרוזה לאפניהם הטוקום שמניחים תאחותיהם ובאים לשםו וברוי
תויה ועל זה אמר שלט' פה פית' ומה נעמת אהבה בתענוני'
כלומר ואת האהבה היא יותר מה מכל האהנות כשחיה בזום
התענוגים שמראים אהבה רבה לשט ואו, כי בככל צוף היא
טובה יוצר בתענוגים בשבאים ומתקבצים להתמלל בימיט
טובים שטקדימין קול בשירות ובוחשבות וחשם ומלאי
השרות פקשי'ן, לkolך השטיעין, וכן דרשו שם היושבת עז
נכסי' ישראל בנים אלון נת' כנסיות ונבי' מורותות כי אלו
לא נמות הופוך רומי'ה של ישראל בגלות ובמו שבחנו כאנזא

ל'ום ראשון של פסח

שנו השבת וזה קשה מאד' ו' אכרהם לא ברוח מוח ופירוש שם על כן צוק האלדריך לעשנות את ימים השבת כלכבר שעיניהם העבד כלומר מה שצוק עתה בסיני לנו העבד בעבור כי עבר היה ואין זה דעת רוכחותינו לו סמה שתקנו בקידוש והודס כמלו פירש בפסחו היוציא כ' בעבור היוציא עבידים במצרים כל הימס ולא היהת לנו מנוחה ואפיקו ביסים השבת' והנה בשבת שני טעימים אומנות חידוש העולם ויציאת מצרים ולכך בא בדורות ראשונות בטעם השבת כי ששת ימים ובשיגות מוסוף וכורת כי עבר עד כאן' ועתה בא מה שתקנו בטוב החשין טעימים וכורן לטעה בראשית תקופה למקראי קדש זכר ליציאת מצרים והרמבן או' הנה עלי בפיוישו כי כהיתנו שבותים בשבת מה ראייה הוא זכר למשעה בראשית אבל בענין אותן יוצאת מצרים והוא בפלים הנה הוא זכר למשעה בראשית אבל עמל היה יוצאת מצרים מורה על אלור קדרון חדש ועל כן אמר אם עלה לבך פקע על שמויות שבת המורה על החידוש והחטא והיכולת תזקורי מה שרוא עיניך ביציאת מצרים והנתן השבת זכר ליציאת מצרים יוצאת מצרים זכר לשבת כי יזכר בו יאמרו והשם הוא המחדש בכל אותן ומוסיפות ויעשות בכל כרצונו כי הוא שברא הכל במעשה בראשית וזה טעם על כן זוך ה' אליך פ' מחויב לזכור תמיד הנדול שעשה באותו הזמן זכר והנה זכר ליציאת מצרים זכר ליציאת מצרים השבת והנה זכר לחדשים ווגם השבת הוא זכר ליציאת מצרים זכר העד הקורוב שרוא בעיניהם' הנה בא בכל אלה יוצאת מצרים וילך הוה זכר לחדשים בתורה קא חדש ראשון ושני ושלישי פלומר ואישן לנואלה וכן כלס בדיעץ ימי השבוע ראשון לשבת שני לשבת שטבא ניסן ואדר וטבת ברכוביט בחודשים כמו בשבת' וזה שטבא ניסן ואדר וטבת ברכוביט חס טמות פרוטיטים ولكن לא תמצאו אותם אלא בספריו שנעשה אחר שעלו מבבל וכן אמרו לא' שמות חדשין על' עםחת מכבלי' ונצלו מזות בוה החג להיות זכר ליציאת מצרים והם פסח מצה ומרור ואיסור החמץ ואף על פ' שחם זכר ליציאת מצרים יש להם טעם געלם ונעהלה ומופלא ועל כן אמר שלמתה שלשה המטה נפל לא מפני' ואמרין במדרש זה פסח מצה ומרור וכן נצלו ממצרים קודם הגואלה להרוות שאין טעם לזכר והיא לא' טעם אחר יש בהם געלם ומה שאנו אומרים פסח על' טעם שפסח המקומות' מזח על שם שמררו שם שלא הספיק בזקם להחמי' מרור על שם שמררו המפירים הוא הנילך והוא אמרת' אבל יש בהם טעם אשר געלם לכל היותר האמת בהם ובפרטיהם בהיות הפסח עלי' אש ושלא ישברנו עטס ולא יאל נא ולא בשום משקין ולא הדין צולין אותן במשפט של רמן לפי שאין מימי זורקן ולא הו אולין אותן בשפט של מתקת דכתי' אש ולא צלי' מרכבי אחר כל זוחל וזה טעם נכדי' ובגהעת הדם על המשקוף ועל שתי המזוחות' ומה שהקדושים הכתוב מזות למשקוף והקדושים מזות משקוף וכורתינו לו' נתעוזו בדרכו ואמרו משקוף זה עקב' מזוחות זה אברהם יצחק והקדימו משה ברוך וכורת' אר' ברית' יעקב וכן במשה יש טעם גודל וכן כל שאר וכל דבר לא היה קריב במונח ומה שנראה כי הטעם בעבור שנורא ממצרים ולא הספיק נזקם להחמי' כי לולי הגירוש הצע מזוחים ואוכילין אותו יאנו כן פשט הכתובים וכבר תיקן אותו הולך כל כי כרב' צור קודם היעשה שבעת ימים מזות תאכל אל פיש הכתוב כי אפו את הבזק ברוך מזות כמו שזו אלא שהחמי' ובמצרים היו אמוי' אותו בדרכ קודם חיבשו או בסוכות שבאו שם לא' שעיה כדורי' בכותינו לו' וכזה אמר והתנא

שם: ועובדת הנפש להווות ושבח ולבוכו ניסיווא תהה העבודה שלימה וכמו שאמרו כתוב אחד אומר עזרת לה' אלדריך וכתיב אחד אומר עזרת תהה' לכלם תלקוחו וחיזו לה' תוכירנו הניטים ובעשותינו המזות מתענגת הנפש תענג גדו' ובצחורה שעיה אפילו הדברים הגוף'ים שחש המאל והמאלה והתענוגים האחרים כל' חורדים וחונים והם עבורה השם ואס-חס ושלום אינו כן אלא שהאדם מתכוין להגנא נספואינו עובד לשם יתעלה העבודה הרואה אין מועדים ומקראי קריש ועל זה אמרו לא' אלה הם מועדי בזמנ' שאטם עשיין המזות ומקריש' המועדים באספת העם נתני' ונכסי' דהינו מקראי' קדש דכתיב על מקראי' מהללים' ושבחון' לשם ועוסקי' בתורה אלה הם מועדי ואט לאו אט מועדי אלא פועדים' וכמו שהשיב ר' עקיבא לאו' מאין שאמור לו מה אם עשיהם עתה מועדים והאל' חדרים' ומועדים' נספאים שנאלה נפשי' אמר ליה מי כתיב חדש' ומועדי' שנאה נפשי' חדרים' ומוועדים' כתיב' בזמנ' שאטם מכונן' הנהנת גופכם בלבד הם שעינאים אבל הם לעודת' אין שעינאים זאנין על' לטורה אלא אהובים ותביבים על' בידינו מכל' וזה שאנו בית ישראל חיין' להודות' לשם ולזכו חסדי' ובצד' בימים' ומקודשים' שהם המועדים' שעשה עמנון נסיט' וגפלאות' באות' הומנאים' וקבע' בנו להחיות זכר נפלאות' כטו' שאמר זדור זכר עשה לנפלאות' וגומר' וככל שבח' המזרה' שנטנו בו שהוא זכר ליציאת מצרים' שעמנו נסיט' גפלאות' בשני' טבע העולם' באות' המכות' שהביא עלי' הידיש' והנסים' שעשה עטבו' בצי' והיכלות' כי כל' זה נשכח או גשתק' בזמנ' ההוא' ולכן כתיב' למגע תדע כי לה' הארץ' להוויה ההי' וכתיב' כי אין' הבריך הארץ' להוות על' היכל' וזה שוגן' נכל' הארץ' להוות על' ההשנהה' ומפני' זמן' וזה שזאת הדורות' ויאים' לך' זהה הכתיב' בכל' ים' זניט' חמיד' ועל' זה בא' כמה מזות מהן תדיין' בכל' ים' ופהם בזמנ' שעשו' בהם הנקיים' לדבוק' וזה בא' טבורה' חפילין' בכל' ים' וולתי' בימים' שהם עצם' אות' שנשים' או' כתוב' על' הלב' ובין' העוים' במוח' שהם עני' איברים' נכבדים' שכהם משכנ' והשמה' וכו' מזות המזווה' לכתיב' הזכר ההוא' בשערם' והנה הקונה' מזווה' בזוו' וככעה' בפתחו' ונטכו' לעני' המודה' על' החידוש' ועל' היחזר' ועל' ההשנהה' וגשטו' נס' כן' לקרא' קרי' שמע' בכל' ים' וברכותיה' המוכרים' עני' יצאה' מצרים' כמו שאמרו לא' קש' דרבנן' אמת' ויציב' דאורית' מפנ' שיש' בה' יציאת מצרים' ותינוקה' בציגו' לרעת' קער' זחכם' לא' כל' זה לזכר' יציאת מצרים' שהוא' על' הכל' ולכן בא' הדבר' הראשון של'>Userת' הדברים' א'לדריך' אשר הוזאת' מארץ' מארם' ולא אמר אשר ברוא' שמי' וארכ' כי אני' להוות על' שהוא' תברך' גמaza' ואמר' השם' הנילך' שנטה' למשחה' ולא' לאבות' כמי' הכר' בפרשת' וארא' והזכיר' אשר הוזאת' מה' שרוא' בעיניהם' ולא' רציה' להזכיר' מה' של' רוא' ואר' שהו' זכה' לשב' ירחיך' עידי' וכמו שאמר' בעל' ספר' הזכיר' להזכיר' לשקר' ירחיך' עידי' וכי' נצלו' נס' זכר' יציאת מצרים' בקיז'ה' היום' של' שבת' זכר' ליציאת מצרים' וכן' הטע' המזוח' כל' כי' היציאה' קדמה' לכל' געלם' מזוח' קדשו' ליציאת מצרים' והשנת' מזוחה' על' חידוש' העולם' כתוב' כי' מז' ים' ונגאת' כי' וזה זיא' לרבותינו' לא' מז' זמונ'ים' שבשערת' הדרות' שכשנה' חור' כי' ש' כת' בדיבור' שמר' וכורת' כי' עבר היה' במצרים' ומפני' יפוך' ה'אלדריך' לעשות' את' ים' השבת' הנטה' הא'לדריך' בעבור' היציאה'

ליום ראשון של פסח

בוכרין טל מערב יוס טוב הראשון ואמרו לית כל עטף תף
ואמרו יכו אותו בתפלת יוצר ותירצ'ו ואמרו כי מבערב
זכרו והזכירו לזכרו בערב אבל האמת כי התפלת המוסףין היא
עת רחמים וכמו שאמרו במדרש שמעה ח' עדק ז' תפילה
ערבית הקשيبة הרנית זותפה ווצר' האינה תפלה יוזתפה
מוספ' הדוא הוא דרכיב פלאנץ משפטין ייא הינו טעמא
דשנור ובגנו ייחתך הדוא רחמים העריכו הכלים אל להזר
למי שפעה וחוכר גשם בפקוט טל ובימות הנעשים אט
חוכר טל במקומות גשם אינו חזיר. ושאלו בירושלמי אם
נסתפק לאדם בימות הרומה אט החוכר טל או גשם מה עשי
והשיבו כי כל שלשים ים שהתחל לhocir טל אם נסתפק
לו לאחר דוחקה שנחנו נקט ונשם החוכר אבל לאחר שלשים
יום אינו חזיר וחזקה טל החוכר. והזהיר שעריך לספר
העופר ולבך על הספרה בללה כמו הקצרה פון פצחות
לរמות על עטפה. וכמו שאמרו איטמי הין תפימות נוכן
שאתה מונה מבוערב ולכון יש לדקדוק ולספרובל להآخر צאת
הכוכבים ואם לא ספר שבח יש בזהאנונים שכטבו שאינן
חויר וספר ביטח כל ויש בן הגאנונים שכטבו שטובייט
וזה דעת רב הא"ל שכתב כי הספרה בזון הווה ורבנן
והאידנא לא' בא' לא הבהה ולא קרבן ולא' לדקדוק בתמימות
כי החשבון נזמן הווה הוא לשחתת מתנית התורה כדאיתא
בנהגה כבומו שנקחוב לפנינו אלא שהוא ספר טופרים ואך על
גב דתנן כל היליה כשר לספרית העומר והא ביטח לא' הניטיל
בזון שבית המקדש קי' אבל האידנא אם לא פנה בלילא
יבנה בימפה זומא זקניזה שאט נקצר ביט' ייא וכן כתם
הרברבניא משה של גנדהרשן הספר מישלא פנה נליילא
ימנה ביטח בלא נרכחה אבל לא' להאריה בכל ללה מונח הכרוכה.
ורבינו חת' לא כתוב שלא יספר ביטח דתנן כל היליה זקניז
ואה ביטח לא' וכמה טעכא כהב דלא אמר זונז'יש נתגען טעם
שאי אונברז'ן זונא אלא על דבר שהוא נמר המזאה וזה אית'
גנרג עד ארבעים ותשעה ימים וזה אינו נראה דהא סונדא
איונונבר ואמר זונז'ן ויש טפרשים לפי' שאין אופרץ און
ער' הנאה ושכחה כפדיין חבן שיצא מכל נפל ואקרוא דודתא
ועל דורך הקנלה וטער' פ' שאין אומרו זונז'ן על השטוף וזה
ענינו מורה דין לידעuns כי העומ' באן השערוים כמו שקבב'
רכונו יוו' בן הגרוב' שאמראם תקריב' פנדת בכורויס לה'
וקבלו כי על הבאת העומר אתכוב מדבר ומולח אם איננו רשות
אלא חובה כבוי אם כסוף תלהה את עמי' ואם פונח אבניט
ואם היה היובל' ואמרו כתיב הכא אביכ' וכתי' התם כי
השעוריה אביכ' והוא בקרבן הסודה שהיא באח שעוריוס והכל
טעם אחד מלשון סערת המן השעריה ולכון נהגו נגיד שפט
עד עזרת' ואין גונס' נשים בזה ופרק ואך על' פ' שיש
טעם אחר בדורש על אותו שנין שער אל' גונת תלמיד'דר'
עקיבא שמתו מן הפסח עד העתרת' ומה שנחנו רוב העט'
להגדיל שפט עד' ג' לעומר לא מצינו בו עני' ובתוספות פ'
כימה שאמר ל' ג' אינו כמו שנחנין אלא ל' ג' יומ' כתシリ
שביעת ימי הפסח ושבעה שבאות ושני ימי' ראש חדש שזון
שבעה עשר ים שאין אבלות נהוג' בהם נשארו מן הארכיב'ס
ותשעעה יט' לג' וזה מאמר' לג' ים לעומר' שמע' שיש
במדרש עד פרט העתרת' והוא חמשה עשר ים העץ' באמרט
טרס הפסח פרס החוג' שחמשה עשר ים בנין' ונתשרי
וכשתסיר חמשה עשר ים מארכיב'ו תשעה ים נשארו שלשי'
וארבעה והנה הם שלשים ושלשה שלמים ומגלה' ביטח
שלשים וארכעה בברקי מקצת הום בכלו' ומזהה למינני
יום חמזה לימי' שבעה שביעו' יש לנו' יומ' עד לרמז על החשיבות
שער' בינה' ולזיגל הגוזל ולימות העלים' שהוא ובאו' באנז'ו
ונשבועות

מזה זו שאנו אוכלן על שוט מה וכו' כי נראה שהטעם על
שלא הפסיק בזקם של אוכטינו להחטץ' וגונשו מבערים ואנו
רואין שקורט' חישיה נאטו במא' יש מפרשין שלא נצטוו
במקומות לאכול מהה אלא בלילה הראשון דכתיב ואילו אלה
הבשר בלילה הזה וג' אבל מאט ואילך חפצ' היו אונלוי' לא
מטעט' כי גורשו' ומוח שאם הכתוב שבעת יט' מזות תאכלו
היא מצה לדורות ויהיה פדר' מצה זו על המזאה שאנו אוכלן
בשא' יט' הפסח ואינו נראה כי מצה זו על מזאה שאנו אוכלן
בלילה הראשונה נראה. יש מפרשין כי צותה הדרות
לעתיד שידעו השם ותעללה שערידי' לא את החבוץ וליאס' ספיק
בזקם להחטץ' ובאה המציה על' העתיד ועל דרך הקבלה
שעמ' הפסח והמצה יש לה עיין אחר שייכרו המזאה ולא אילו
החמצ' שלא' קוצצ'ו בנטיעות ובכור' זה אין מalias' לעלות
אעלו' נזון המשיח שיבטל' ובר' יצאת טפחים ואם הא נרא
תליא' הוא בטלי' לכון המשיח ולכך דרש חכמים לא' מי' חיך'
בעולם הזה כל' יט' חיך' להביא לימות המשיח' וכבר שאלו
טהוחוקים על' אמונהינו ואמרו יאה מנ' הכתוב כי טעם מה
החמצ' להיותו זכר ליצאה דכתיב שמו חרש האכיב' ועיירת
טפח' וג' כתיב לא תחאל עלי' חמצ' שבעת' יט' תאכל עלי' עלי' עלי'
מצות' וג' אמר מcker' המזאה אס' כן לזרבי' בן זומא ווחביז'ו
האומרים שתנתקל זכר יציאת פטרים בזון המשיח' דכתית' הנה
ימ' בא' אס' הולא יאמרו עוד חיך' אשר העלה את בני' ישראלי
טארץ מדדים וג' אס' ווא' אס' בן' בטלה' המזאות שם' זכר
יציאת מצרים ויהיו מצות תורה למץ' חילוי והבר' בזון טורי
ההရשכא' לא בעריש' ההנחות כי מה שאמר למן תזורה אינן
שב' לעשית הפסח ואבל' מצה ואיסור החטף כי מה שכתב
באמצע הפסוק כי בחזון' יצאת העשיק הענין כי אס' הוה שב'
לעשית' המזאה היה אומר שבעת' יט' תאכל עלי' מז' לחטף
עוני' לטען תזורה וג' כי בחרפון' ג' נארובה עיר' החזוב הוא
עשית' אלו' המזאות וטעמן' גדרול' ולו' שנותן' שלא' נשבחים' תוכד
יציאת מצרים הנה כי עקר' החטף עשות' המזאה הא' ו'קירות'
ההלו' לא' תבטל' ויהיה פירוש' הכתוב כן לא תחאל עלי' חמצ'
שבעת' יט' תאכל עלי' מז' מה' בזון' יצאת' שלטמע'
זה לא' יעכדו' והדברים הא' מלך' ותעשה' אוטס' תמיד' בכל'
שנה' ושנה' נזה' הום' תזורה' זאת יט' אטך' וכמו' למן' עיוח
שורך' וחוירך' שאן' טעם' השנת' למן' נינ' שורך' אל' אל'
שנשמר' השלכת' ומשמע' הוא לא' כור' החזיות' ובריאת' עול' כי'
פשת' מיט' וג' כדי' שלא' נשכח' יונוח' שורך' וג''. ויאמר
הכתוב' ובו' השבע' תשבות' כדי' שתוכרו' שבחת' הטעם מכל
טלאכמו' ולטמען' ז' עיוח' וג' כל'טור' למן' שלא' תשכח' יונוח'
שורך'. וכן' למן' תזורה' זאת יט' צאתך' הנה מבואר' כי עיקרי'
פסח מצה' ומזרע' וחפצ' אינו הטעם זכר' ליציאת טפחים' בלבד
אבל' לש' להט' טעם' אחר' גדרול' ונווא' ותלו' במרכבה' ולכון
חיבנה' תורה' כרת' באכיל' חמצ' ג' בסუשית' הפסח' כרת' דכתיב
וזה לדל' לעשות' הפסח' ונכרתה' מודה' כי מ' שאנו
תקיים' וזה קוצץ' בנטיות' המרכה' ולכון' קירט' טעמי''. הנה
תנقار' כי טעם' של פסח' ושותה' תורה' לא' פטר' ספירות' העומר' ביטח'
החסן' ואילך' דכתיב' וסדרתם' לכט' פמחור' השבת' וטורת' ג'ין'
מכתר' יט' טבא' טבא' כי טל' הוא רחמים' כטעם' המזאה והכארא'
העטיר' הוא הדין' ומטעם' זה בא' מה' שיעיר' רוחם' ג' ספירות'
בלילה' אחר' יצאת הרכוב'ים' והזפרת' הטל' ביטח' ז' המוסף' ז' ז' אן
שהוא שער' רחמים' ואך על' פ' ישאל' בירושלמי' ז' ז' אן

והשכונות רמת לשבוע שמהו ולבב עי' בראשית וככל אחד
מנין בפני עצמו וככל שבע' הפסק כו' אחד ולכון אין נחט
הכל גמור אלא בימי הראשות ושמונת ימי' הסוכנות הם כו' מיט
אשר פסק לעזרות שהם בכל ימים בפני עצמו כמו הדבר
שכאנן וכן יש שם בכל ימים הכל גמוריוں העשת של סוכות
נ'ם השכונות הבהא אחר השבעה שכונות הנקריא גם כן
עarter ומה שאנו מברכין בו הספירה ואין הזכיה מברכין
בשכניתה זכרתיב וספרה לה כמו שכנות בכאן וספרותם לכט
או אמר הטעם בעבור כי הנדרה אם אתה וספרה דס סוטרין
חמנני ותודה ברכה לבטלה מה שאין כן בסתירת העומרין
ספרת לך שבע שבתות שנין הוא מברכין בנד על אותה
הספרה ובמדרש גותן טעם בזוז הספרה שבין פסח לעזרות
יכשאמר משה לעם הייזאים מצרדים תעבדון את האלדים
על ההר הזה אמרו לו מתי אמר להם לsoftmax' יופר ומרוב
שפתות שהו שפתינו אוינו מעמד הי מונין אותוך וכך
בחזקון המונח הים צבמיטין הכנסת כלתו לחופה ולכון אנו
מונין אותו עתה וזה דרכך דרש וטעם נכוון' וככ' כתוב הרבה
ורני' משה בר מ' מ' אל בטעם זו הספרה אבל אין ספק
כי יש כמני' הוה טעם נכבד ונעלם כמו שאמר老子 הפשיח
ולאלו השבע' שהוא כלו שכת לחוי העולמים ולכון' יש עזרות
בפסח כו' השבע' זכרתיב ששת ימים וגנו' כו' השבע' עץ'
לה' אל' ז' יומם העזרות שהוא השבעות הבהא אחר שכערין
השכונות וגס יום העזרות של סוכות שהוא שמיני הבהא אחר
הערבה שהוא בשמי' הם רמו לעולם הבהא ולויולן הנדרת
כי יש בזוז הספרה עניין גודל וחיביך אדרם ליזהר בהובשעתה
זה הירח זה וזה לא עניין לטלול המשיח ולוולם שכלו' שבת
ולעוולם הבהא שהוא היובל הנדרת ששבתו הדקרים לחוויתן
ולשלמותן כמו שאמרו אל הנכאים כלם לא נתנו גואלא' לומן
המשיח אבל עולם הבהא עז לא ראות אלדים ולתק' עישׂת
למחכה זו ועי'נו נאמר מה רב טובך אשר צפנת ליריאך:
זה קוסם ברוחמי' יכננו לאוון החומנס לראות בטובה ההיא כמו
צאת' זו לראות בטובת בחיריך' לשמהו בשחתת גוינ' גנו'

לִיּוֹם אַחֲרָיו שֶׁל פֶּסְחָה וְהַוָּא טַדְרֵשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

שִׁיר השירים אשר לשולמה הכתמים כל הודיעענו בכמה מקומות בתלמוד מועלית השיר הזה אם במקצת ידים וכן במדריש חווית שהוא מורה רבה אשר עפיקנא חס ושלום לא נזהק אדים בישראל על שיר השירים שלא תטהר את הידים שאין כל העולם כדאי כיסם שנותנה לנו שיר השירים למה שכלי הכתומים קדרש ושור השירים קדרשים. ועוד נבודש אמר אלעדור משל למץ שנתן סאה נזחטם ואמר לו הוזא לי כך טולת וכך סובין וכך מושין וסלת לי מהתו גלוסקה אהת מנוקה ומושפה ועוד אמרו שיר השירים משוכב שבשירים וכבעל התרגומים ברוחם והפנוי שהוא מעלה מעשרה שירים שנאטו בעילם והוא פנה אותם כך בתרגומים שיר של אדם הראשון והוא מומו שיר לילום החשנת ושירות משה על הים ושירות האזינו ושירות ישראלי על הבאר ושירות יהושע ושירות דברוה ושירות חננה ושירות דוד והשר הזה ושירו של משיח והוא שנאמר עליו השיר הזה היה לכס כלל התקדש צג. והכתמים כל מונען אונן בדרך אחרה נפרק חלק. כל הקורא פ██וק שיר חシリ' אמרו כמי ומרבא רעה ליעולס וג' והודיעענו מעלת זה.

ליום אחרון של פסח

תשלים הענן ומטסי'ת השבעתי אתכם מאמר הדביה שעוזר
לهم בזמנים שלא ייחקרו הקץ כמו שאירע להם כי בני עמי אפרהים
דחקו הקץ והוא שלש שנים קורם כי הם חשבו מני הנורא
ואין המני אין אלא משנולד יצחק רכתי כי גורייה ורעד וכלן
חשביים באלוות ובזאות כי ידו כי טبع אלו החיות כי
בחודש שנכנסות בחשך הולכות בלא דעת שכחות ואיזען
אותן היצירזין וכן ישראל לא תause לא החשך יופל ביד
אויביהם כמו שקרה לנו אפרים שנפלוביץ פלישיטים אחורי
כחיתוך כל וורי הנה זה בא על גאות מארים ואמר זוז
ששנולא השם למשה ואבניהם כי פקדום השם ואמר
פדרן ומפקץ דכתיב וארד להחילו על החורים בכות האבות
על הנבעות בכות האמות וכן כתיב קום ריב את החריט
ונכחים כמו שכותב ראה ראיית עוני עמי ענה זורי ואמר
לי קומילך ריעת יבתנו קומילך על האולחנה הנטטה
עבר אלו ארבע מאות שנה הגשם זה בגין לוד הנצנץ נרא
בארץ זה משה ואחרון ועת חומר הגשם זונשייפער זימר
אתם כמו כרכיך לא תופר כמו שכותב בכל לדי' מאיר אעשת
שפטים אני ה' וכול התוור התייר הנגיד אברם אבינו או
פשה רכינו לעלי' תשלום. התאנגה חתינה פניה אלו פושען
ישראל שפהו בשלהת ימי האיפה לה כמו שכותב וחמוש עלי'
בנין ישראל אל מארץ מאריס שראהו השם בזועש נם בן נברה
זרך אחרית עת הומר וקהל התוור שירות איס ממן הורחתנות
אנטה פניה התיינוקות ועבירן שאמרו שירה קודש צון ככו
הণנים שאין רואים לבני כתיב על עשותם הדבורה ז' פירוש
הכתנו כמשמעותם על חדש ניסן שיש בו גנים ופירות והעופות
פרגננס והבל אמרת. אחרי כן אמר יונתן בחני הסלע עיר ואמר
כשייאו ישראל אל מאריס והגענו על הים ודמה אותו לירדן
הכורה מן הנץ ונכסחה לנקיון הסלע ומוציאה שם נחש רשתה
לחזור והנה הנץ על הנקיון התחליה צוותה לבעל השונען
ובק' ישראל הים לנגדים והצער לנגב הראני את מרайд שחי'
התניוקות מראים בגבעזה אלו ואנו כמו שראו זה בבדות
כשהיו מושלכים כדאייה באגדה דכתיב וינקו דבש מסלע'
המשמעות את קילך קול השירוה. כי קילך ערבי כי כשייראל
אמרין הלל בנגען ובזורה קולם עיליה לבר' חור ואמר אחו
לנו שעולים ומפרשין אותו במוד' על מלקלוס יטעהו שכאו אחוי
עלותם מן הים קודם מתן תורה וכרכמין סמדר ישראל שנקרואו
ברשת שנאמר כרם ה' צבאות בית ישראל רזה לומר שחי'
עישים כמו שכותב אתה עז' וגע שלא הי' עדין קי' מיט'
וחזוקים כמו סמדר בתחלת צאתו. ושיך אחרת במדרש
שמפרשין יונתי בחניון הסלע על מתן תורה ואחו לנו שעולי'
בעיני הפלנילס. וזה המדרש ידליך עם זה מה שכותב אחר
שהלכו במדבר פנושין שלא היה שכינה עמהם ולא היה
הדברו למשה וזה שכותב למעללה אחר אחו לנו שעולי'
עד שפוחה זמה לך דויד' וגוי' רמו להסתלקות
השכינה יושטפרשי אותו גם כן על עניין העגל שנסתלקה
שכינה וכתיב ומשיח קח את האהלו' והו' שהו' ישראל פנדין
וח'ינו סוב דמה לך דויד' יהו' שועלם ערבי רב ורחל אמרת.
וזאמר על משכבי עלי עניין סילוק השכינה על העניין שאמרנו'
בקשתית את שאחבה נפש' בקשתי ולא מצהתי'. אקומה
נא ואסובבה בער' וגוי'. פצאיו השופרים זה משה ואחרון
את שאחבה נפש' ראתם כמעט פני' לכו והניחותי לך' וכתיב
אם הוא בעניין העגל הזה אשר דברת כל אונון העניינים ואם הוא על
בפרטלים אחר שטמנותי. פדרגר גנט'יה'ת הדיבור למשח כט'

שכלהו

השכינה דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחורון. משכני אחורי
נרווח שפיא מארצ'ו ומטלדורו' היבני המלך חרדי' ארכז
כגענותיכן על שחוד'ינו סוד' יוזדו והתקומו בסודות הדורה
על רבך בארכט' אכינו' ויא' בקצת המדרשים כי הפסוקים
שאמרנו רומו לכל האבו' ישכני יעקב' שהיה שמן רוקח
ונבדק בין המשומר בענבי' שפינ' יעקב' שהיה שמן רוקח
אין פסול בזענו כלו זרע אמת. משכני זה יוסק שטיך אכינו
ואחיז' למצרים דכתיב בחלי' אודם אמשכם וכתיב וימשבו
ויעלו' את יוסף' היבאי המליך שמנו ושבטו הא' משמו'
שבביע' לשון דכתיב עדות בהוסף שמנו ושבטו הא' משמו'
כיטובים דוריך מין' הין המשומר בענבי' כמה דאת אפר
וישתו' ישברו עמו' אחריו כה'תהי' בגדות כצירים ואט' שוחרת
אני וגאות כלומר שהורה אני בעש'נוואה במעש' אכוט'
שוחרה אני בגאות' וגאות' במעות' פסח' ודת' טילה' שחורה
אני בשאר שבטים וגאות' שבט' לוי'. כי שמו' תורתך'
ואפרתך' והם גושאי המשכן ויריעות' ולכן' זכו להם' כאחלי'
קדריהם בערים מכחו' מוכננים מלאים כסוף' וזוב' ומוגילות'
ואני נזהה לחתלבן' כידיעות' שלמה'. קתראוני שאני' שחרור'
ללם אל התבונני' שאני' שחרור' כלומר שהורהני' כי הכלל
למעש' כמו' זוקך או אדרם' כלומר שהורה' אינו' טביע' ואני'
יכול להתכלן' משחרות' ושהירות' וזה הוא' פקרי' מן' המשמש
שההשוו' פנוי' פלמר' שדבקתי' במעטה' מארים' עובדים' לשמש'
ולפזולות' והם בעל' כחסם' ולחדר' מעשיה' מעש' בקרתנית'
שפחחה אהת' נושית' שירוח' לטלאת' מים' מן' המעי' אמרה
לה' חבירת' מה' מגרש אדוני' את אשנו' ולזק' אות' לאשה'
אמרה לה' ולפה' אמרה' בשבי' שהיתה' חביבה' לעלי' מגרשה' פנוי' שרי'
פומחות' שעיה אהת' את אש' כוישת' לעולם' מעס' אפק' לא'
כל' שכן' זוכן' אומות' העולם' מונן' לישראל' ואומר' אט' מאטיס'
לפנ'י השם' של' עבדת' אותו' כראוי' אווכר' להם' אם' אנו' למי'
שעה נתח'יבנו' אהת' על' אהת' כמה' וכמה' בני' אמי' חזרו' ב'

בנין אומת' החזרו' ב' חזרו' אף' השם' ושמוני' נטרחה' עוכות' שריט'
ומפולות' בגולותינו' כמו' שכותב' ונתתי' לה' את' כרמיה' וכתרגמינו'
פרנס'א כרומי' שכינתי' של' לי' נטרתי' על' קן' גנלי' הגיריה'
לי' היזחה אופרת' לנב'יא אהיה' שהיה' של'וח אלה' כמו' שכותב'
ואזידע' להם' בארכ' מארים' וזה הוא' של'ח נא' ביד' משלחה' וכתיב'
הנגלה' גנלי' ונו' כלומר' חזין' בתשובה' והו' שואל' מה' נעשות'
וישוב' חזרו' אף' השם' איכה' מרעה' אומי' בגולות' ואנו' מות'
חחות' של' השם' ששובתני' שלמה' אהיה' כעוטיה' ולא' אהידה'
כאבל' בין' שאר' האומות' נן' ועל' שפט' עיטה' אט' אל' תדרע'
תשובה' הנב'יא צאי' לך' בעקב' החאן' האבו' ולמד' קטני' אמנה'
שבך' כמו' שעשו' הרועים' הראשונים' האבות' וכמו' שנאמ' של'
אכיך' וינגדך'. אמר' אחורי' כן' לוסטמי' ברכבי' פרעה' גאו' לחיך'
בתורות' הכתיחס' הנב'יא שיוציא' מס' הילת' יער' ועכירים' ביט' ויתן'
להם' ביה' מארים' וכיבת'olis' ויתן' להם' התורה' ורבונינו' אל'
אמ' על' שאמר' לוסטמי' שהוא' לשון' נקבה' שהורה' הקנדה'
לפערעה' ביט' סוט'יאות' וגננס' אוחרים' וכמו' שכותב' דרכ' ביט'
סוט'יך' והתרוע'ס' והחרוו'ס' רמו' לב'יות' מארים' וויאים' תורי' זוב'
תורה' שכותב' ותורה' שבעל' מה' השם' דין' ווחמים'. זוב' עט'
ג'קדות' השם' האב'עם' ישראל' וישראל' עם' האב' נזה' מה' שנכח'
לפנ'י השם' האב'עם' ישראל' וישראל' עם' האב' נזה' מה' שנכח'
עתה ערוץ' המור' אשבול' הכהoper' זור' המור' רמו'
חווחים' ונק' בתפוח' בעז' העיר'. ויש' במדרש' זור' הכהoper' זור' בכרמי' עז'
לאכורת' אשכול' הכהoper' יChuck' שנעקרו' לכהoper' בכרמי' עז'
ואת' ערוץ' ג'וד' העו'ם' בלומר' בוגות' אלו' האבות' ג'וד' עז'

ל'וּם אַחֲרוֹן שֶׁל פְּסָח

כג

זה שאמור בדבריו ומצאנו בו כי כל שאר כל דבר מירוח לא נאסר הרכש אלא להקטריו על המזבח וכתיב לא תקטרו אבל בכורו כתיב ארץ וית שטן ודבש והוא משבעת הדמינו והוא דברים שהיינו מביאין בכורו אמר אחורי כי אני ישנה בגולות שטן ושכרכו דודים ישראל אמר אחורי את שבת ציון וסבבורה בבל השמי כישנס רכתיב בשובע אמר אחורי כי לנאלה ואמתה חוני התענול אמר אחורי כי אני ישנה בגולות ויב ערך לנאלה ואמתה ומסתני נבואה ירמיה שביעים שנה קול דוד ירושק הקבוצה על ידנאי כי שנאמר העת לסת לשבת בנתיכת ספוגים ושם שטבון לו משפטית את תנתי איכבה אל ישנה באשdot עזילח שלא דוד רצין לעלה בראותן החורבן העתיד.

וזדי שליח ידו מון החור כאשר ראה עצים והתויה לא להעיר הבניין על ידי מלכי פרס רכתי אני שעלו קצטם ומופיע מושיעו הקבינות בתחלתי במתה אני לזרוי שבנו הבית זוזי חמשת דברת חטרו מבית שני שוכנו אוראה בו אכברות חסר האזאל ואש ארון ושבינה אש א罗斯 ותומיט ומלכות בית זוד בקשתיו ולא מצאתיהם שנתקלקחה מפני שבינה טזאיוני השומרות מלכי יון ורומי והכו פצעוני בגינויויהם נשאו את זוזי החורי והדרי שבינה שטרופים גנו מה דודיך פדורינו זוזי צחונו התחזלי לשבות לזרויים אמר אחורי חרב מלמד מלחמה של תורה מפחד בלילה טפחד דזרות והקטרוגן שלא יכו עליהם גנס בן אחמי חרב מלמד מלחמה עט יחשע טפחד האומות זוזי ואמר אפריקן עשה להטפל שלמה על בית המקדש ובית ראיון שננה שלמה עמודיו עשה לכף חסן רוטן להיזור הבניין שעשה שלמה שעשה בנין גנו ונכבד לא היה כמותו.

בעש הלבנון כמו שכתוב ואנו נכרות עזים מן הכלבון עטורי עשה סוף דרכיב יעיש את העופדים לאולם הכלבון יטיגתו והבanagan שבעה מיטי הוב הי שזובב זוב והב שזור זוב סגור והב שזחוש והב מוקק והב פרוות כדאיתא חתך בטשרש חווין אגנה וריאנה בנות ציון רמן לאויה שפהה שהיה בגאותם וזה מפרש שי על הטքרש של מעלה והוא סוד נולב במלך שהשלום שלו וכן עניין העשרה משל למלך שהזהה לבי יהוה כדאיתא הרטה אל גנסוק והברך את אברהם בכל גמלתל אמר אחורי קהן הנך יער העי פירוש על אשבי בית ראשון וחסנודריין אמר עזיך מניס על סנהדרין שהם עיני העדה שעריך כעריך העזים על הנירים שביהם מחות השמי שפתוינר והטשורית מדרך נאה הלהיט למורי התורה כבלח הרימון ותקת הכהנים בעטמן ורמן ויש דושין אותו שאמלו ריקון שבישראל מלאים פאות רמן כמנגד דוד פוארך מלך שלמה אלף הפסן מגניפ שעה שלמה כלך שיריך שנחיתות תורה שבכתב ותורה שבעל פה אמר אחורי ציריך שנחיתות תורה שבכתב ותורה שבעל פה כלך יער עתיד ומומס אין ברק עשו שלמים בכל ומכל אמר אחורי כי את מלכון אמר זה על עולי רגלים הבאים בראש אטנה שניר וחרטן מעוננות ארויות שהיה ארויות שומריך בתיהם כדאיתא בפדורש לבכתיי קרנית לבי ולך באחד מעיניך והראת סנהדרין באחד ענק זה הכהן גדול שהיה סובב החיל פענק לנגורין אמר אחורי כי עורי צפן על עלה השחתת גאנפין ונאיתן הנשתחן בדורות ובואי על העולש שהidea יש נתעורר ובואי על האשלט שלא נחדרו כי אם בפדורש שלמים קרייתמיד יולו בשמיות קפוחת הסטם יבא זוזי זה הקכח ואצל פר מנדין לאלה קרבנותו בתני רמנון בכאן טור קרבן כתאי לנו לנטה לביית הכהני ארתי מורי מיש על הហנום והמנום וויס נסלתא.

שכובו ויזי כאשר תמו וג' וידבי יאל משה לאמרי אהתויה ולא פרנו לשבנה כי נחמי עלי מעשי ולא אומסיה להלעט לשם כרישלא יסלק שכינתו סמי' עד שחאתה אל בתי אמי והmeshken ואיל הדור ההוריהה בית המקדש אמר השבעת אתכם כולם שלא תוספו להכuis ולסטור הדברים עד שיחזקם הנט ועתן המדר' כשל ערך עם יהושע והרשו עלייה פמוכר בתיריות עשן שכינה עטחן וירין נורף מקורות פורולכונה עטהה תורה שבכתב ושבעל פה מכל אבקה רוכת תרג' ממצות וער בפדורש מקורת בו זה נחת אברם וזה ראה לכל האבו כמו שהמור ואישכל הכל הבהיר ולכונה וזה קשיה כליל על הפוכח פלוניה הווא שעה לא זין ווחמיט והינו אנקה י יצחק והכל אמר ונכו' הנרת מטהו שלשלמה הוא המשכן החולץ עמהם ששים נבורים יש טפדריס אוחו בפדורש על ששים ורבעה המכבב' אוחו אויבעה דגלים כען פרכובית יוזקאל ארבעה חיות עם צורת המרכבה בגדייא באדרש ויש פירושים שישים נבורים אריכע ועריטם משמרות כהונה וארכעה ועריטם משמרות ליה עם שניבט עשר שבטים שהם המתוקות כמו שבא בהה וכפר' בותינו אל כלם אחוו זרב מלמד מלחמה שלדצתה של תורה מפחד בלילה טפחד דזרות והקטרוגן שלא יכו עליהם גנס בן אחמי חרב מלמד מלחמה עט יחשע טפחד האומות זוזי ואמר אפריקן עשה להטפל שלמה על בית המקדש ובית ראיון שננה שלמה עמודיו עשה לכף חסן רוטן להיזור הבניין שעשה שלמה שעשה בנין גנו ונכבד לא היה כמותו.

בעש הלבנון כמו שכתוב ואנו נכרות עזים מן הכלבון עטורי עשה סוף דרכיב יעיש את העופדים לאולם הכלבון יטיגתו והבaganahn שבעה מיטי הוב הי שזובב זוב והב שזור זוב סגור והב שזחוש והב מוקק והב פרוות כדאיתא חתך בטשרש חווין אגנה וריאנה בנות ציון רמן לאויה שפהה שהיה בגאותם וזה מפרש שי על הטքרש של מעלה והוא סוד נולב במלך שהשלום שלו וכן עניין העשרה משל למלך שהזהה לבי יהוה כדאיתא הרטה אל גנסוק והברך את אברהם בכל גמלתל אמר אחורי קהן הנך יער העי פירוש על אשבי בית ראשון וחסנודריין אמר עזיך מניס על סנהדרין שהם עיני העדה שעריך כעריך העזים על הנירים שביהם מחות השמי שפתוינר והטשורית מדרך נאה הלהיט למורי התורה כבלח הרימון ותקת הכהנים בעטמן ורמן ויש דושין אותו שאמלו ריקון שבישראל מלאים פאות רמן כמנגד דוד פוארך מלך שלמה אלף הפסן מגניפ שעה שלמה כלך שיריך שנחיתות תורה שבכתב ותורה שבעל פה אמר אחורי ציריך שנחיתות תורה שבכתב ותורה שבעל פה כלך יער עתיד ומומס אין ברק עשו שלמים בכל ומכל אמר אחורי כי את מלכון אמר זה על עולי רגלים הבאים לראש אטנה שניר וחרטן מעוננות ארויות שהיה ארויות שומריך בתיהם כדאיתא בפדורש לבכתיי קרנית לבי ולך באחד מעיניך והראת סנהדרין באחד ענק זה הכהן גדול שהיה סובב החיל פענק לנגורין אמר אחורי כי עורי צפן על עלה השחתת גאנפין ונאיתן הנשתחן בדורות ובואי על העולש שהidea יש נתעורר ובואי על האשלט שלא נחדרו כי אם בפדורש שלמים קרייתמיד יולו בשמיות קפוחת הסטם יבא זוזי זה הקכח ואצל פר מנדין לאלה קרבנותו בתני רמנון בכאן טור קרבן כתאי לנו לנטה לביית הכהני ארתי מורי מיש על הוהנום והמנום וויס נסלתא.

לזים אחרון של פסח

על הנבוויות. במלוחונע' ואמר ששים ה'ה' מלכת פ'ראש
דמ' אברחות ג' חשבון אלט' עשו ואשונע' גלשים ג' ובג'נו
ב'ין מסטרט. וועלות א' בעקבות בני יושטוק ובכ' קטרות
את' היא שלא נטערו' בהן עד פ'א אמר זה ע' הווכן ב'יש
שנ' ג' נולתו' שלא נתעבון ב'ן האומות ולא' בא'ה' להארוך
ב'ארותינו' כמו שלא' ואאריך' בגלו' בבל כי' חברו' קעריטים לא' לאל
ר'ה' לע' ע' מהם ד'אנאות לא' הא'ץ' בנלאות' ובשבען' לא'
בק' ק' ע' מהם ד'אנאות לא' הא'ץ' בנלאות' ובשבען' ב'ימנו'
פ' ואת השקפת' כמו ש'ז' או' ב'ז' או' ב'ז' או' ב'ז' או'
ומתוק' ומאשע' ב'ן הא'צ'ונ' פ'א'ב'ה' ו'ד'מ'א' א'ותה' ל'כ'נ'ה
ב'ה'יא' ע'קר' ד'ש'ב'ונ'ו' ו'ה'א'ל'כ'ו'ת' ב'ת' ז'וד'. ונ'ה' ז'מ'ה'
ב'ש'ל'מ'ת' הא'ז'. א'ו'מ'ה' פ'נ'ג'לו'ת' ש'ת'פ'יל' א'י'ת'נו' ע'
ה'א'מ'ו'ת' ב'ש'ע'ל'ה' ד'ג'ל'יט' ד'ג'ל'ס'. אל' ג'נ'ת' א'נו' י'ה'ד' א'ו'מ'ה'
ה'ש'פ'נ'ה' ש'נ'ק'ר'א'ת' ש'ר'י'ה' ל'ג'ל'ת'נו' ו'ו'מ'ה' א'ו'ת'נו' לא'ג'ו'
א'נו' ג'ל'ק'ש' אל'א' ב'ח'בו'ז'ן' כ'ז' י'ס'ר'א'ל' א'ין' ט'וב'ס' אל'א'
ב'ס'ו'ז'ן'. ל'ר'או'ת' ב'א'ב' ה'ג'נו' ו'ז'ו'ז' א'ס' י'ס'י'ש'ר'א'ל' ג'ל'ל'
ה'ש'ב'ה' ו'ז'ד'יק'ם'. לא' י'ע'ת' נ'ג'ש' ש'פ'נ'י' א'ו'פ'ר'ו'ת' י'ס'ר'א'ל'
יש'וע'ת' ד'ג'ה'ק'ע' ע'יא' י'ע'ז' ב'ד'ב'ר' ע'ד' ש'ר'א'ו'ה' כ'מו' ש'א'מ'ר'ז'
ל' א'ל'ש'ה' ב'א'יס' כ'ה'יס'ה' ה'ד'ר'ת' ו'ה'א'ז' ה'ג'נ'א'ל' ה'ע'ת'י'
מ'ר'כ'ב'ו'ת' ע'פ'י' ג'ר'ב' ו'ה'ב'או' א'ת' ב'ל'א'ז'ב'ס' ו'ז'נו'
ה'ש'ל'מ'ת' ב'כ'א'ג'נ'ל'מו' א'ו'ב'ע'ה' פ'ל'כ'י'ת' א'מ'ר' א'ר'ב'ע' ב'ע'מ'ס'
ש'נו' ש'בו'ז' כ'מו' ש'כ'ב'ו' ש'בו'ז' ב'ת'ול'ת' י'ס'ר'א'ל'. מ'ה' ת'ה'א'
ג'ש'ו'ל'מ'ת' כ'מ'ה'ל'ת' ה'ש'ע'נ'י'ז' ד'ת'ב' ו'ז'ד'ז' ה' י'ש'ו'ב'ן' ו'א'פ'
מ'ת'ג'נ'ים' ע'ל' י'ה'ו'ה' ו'י'ש'ר'א'ל' ש'ת'ג'נ'י'ל'ו' ע'ש'ר'ת' ה'ש'ב'ט'ס' ו'א'נ'ח'נו'
ג'ת' י'ה'ו'ה' ו'ג'נ'ע'מ'ן'. ר'ב' ב'רכ'וו' א'מ'ר' ש'בו'ז' ש'נו'י' א'ר'ב'ע'ה'
פ'ע'ש' כ'ג'נ'ד' א'ו'ב'ע'ה' מ'ל'כ'ו'ת' ש'ע'ת'ד'ין' י'ס'ר'א'ל' ל'כ'נ'ס' ל'ז'ו'ק'ן'
ה'ש'ל'מ'ת' ש'ע'ז'א'ן' מ'ב'ג'י'ה'ן' ל'ש'ל'ו'ם' ו'ל'כ'ן' נ'ק'ר'א'ת' ש'ו'ל'פ'ו'ת' כ'
כ'ל' ע'ל'י'נ'ה' ש'ל'ו'ם' ה'ת'ו'ה' נ'ת'כ'ו'ת'ה' ש'ל'ו'ם' ו'ט'פ'ז'ן' כ'ר'כ'ו'ת' ה'ז'
ב'ש'ל'ס' ד'כ'ת'ב' ו'ש'ס' ל'ז' ש'ל'ו'ם' ה'פ'ב'ך' א'ת' ע'מו' ב'א'ל'ו'ם' ה'ה'ס'
ב'כ'רו'ק'ן' ב'ש'ל'ו'ם' ד'כ'ת'ב' ה'מ'ב'ך' א'ת' ע'מו' ו'ג'ו'ז' ו'כ'ג'נ'ד' א'ו'ב'ע'ה'
א'ל'כ'יו'ת' א'ל'ו' ר'א'ח' ו'כ'ר'ה' א'ר'כ'ע'מ'ר'כ'ב'ו'ת' פ'ו'ס' א'ז'ו'ז' י'ש'רו'ר'ס'
כ'ר'יו'ד' א'מו'ש'ם'. ה'א'רו'ט'ים' ל'ה'ר'כ'ב' א'ת' ב'כ'ל' ש'ה'א' א'ה'מו'
ד'כ'ת'ב' א'ת' ה'ז' א'ר'ש'א'ז' ד'ה'ב'א'. ה'ש'חו'ר'ים' ל'ה'ר'כ'ב' א'ת'
פ'ר'ז' ל'ע'י' ש'ה'ש'חו'ר' פ'נ'יח'ש' של' י'ס'ר'א'ל' ע' ה'מ'ן ב'ז'ס' ו'ב'כ'י'
ה'ל'ג'נ'ס' ל'ה'ר'כ'ב' א'ת' ב'ר'ס' ש'ב'נו' ה'ב'ית' ו'ה'ס' נ'ח'ש'ב' א'ז'ת' מ'ז'
פ'ר'ס'. ה'ג'נו'ו'ת' ל'ה'ר'כ'ב' א'ת' י'ז' ש'ע'נ'ה' י'ס'ר'א'ל' ב'כ'ל' פ'נ'י'
ע'ז'�' ב'ז'רו'ן' ה'ל'לו' ש'פ'ג'נו'ר'ו' ב'ג'ר'ד'. ה'א'מו'ש'ים' כ'מו'

ונשארת כמו שכתבו והותה נפש אחוני צורה נצורה הח'יט
את האלך ואת נש אונך יקלענה ונ' אשר עשה לנו את
הנפש הזאת ח'יח' וח'נש' וג' והפסוק הזה גרש לבר' פנים
האלה על הריך הראשון אם כי הצדיק החולך על האבעעות
על החשאה ואכל הדברים המוריה זרים לו לקיים תנש'
לבד ונפשו הכתוב כאיזרום לנש' הגהמת שאוכל לאורה
זעופו לבד ואינו ואכל היתרונות ואם הוא כענה ובס' עצמו
בקרא אכורי כמו שאמרין ועוכר שרואו אכורי זולתי אם עוזה
זה לרפואה נפשו. אבל הריש' ואכל היתרונות וכמ' לא בטנו
מהם והוא סבת חסרון ע' כללה מרבי ר' באילה ומ' ימק בשורי.
אבלו שאבר המשל יש' אכילה מוגעת כמה אכילה וזה נטן
ראש' טהור וכמו שאמר רב ואכל ניר ושוויש כמו דנרו שבשו'
וזולל ירוש' נספה מרוש' שיחסר לו וטזון לסק' כי סבנא
האכילה היא סיבת הריש' כלום' שיוציאו כמו דנרו שהוא סיבת
ודבורי התניא' ו' נספה מרוש' האכילה קום' ומנו בלא משפט
ההשל אל' שחוא מקר' טמי' ו' יש' מפרש' בלא משפט שאינו
במצטצ' נאכילה וועשה והזאתו בלא טשטט לא בגדה ולא
במשורה הנה כל' נזה הכתוב השרון המכון ואבדון הנז'ו'.
ורובינויג'ו' דריש' והפסוק צדיק ואכל לשובע נפשו וזה
הזהקה מל'יך יהוד' שהיה ואכל ליטרא ייק בכ' יומ' והיה חסיד
גונטה לאדר והחמלנה ועל דרך חסידות ורפוואת נפשו' ונטע
ראש' תחרורה פכח' בון מל'יז' שהיה ואכל שיש' ס' א'ח
גונולות בקינות סעדיה'. וזהו בפרש' חז'את אן
פוצאים' כי אחר שעזותה תורה והוהירה על המאבלות
האסורים אמר והתקדשות והוים קדוש' קרא קדוש' למונע
יעטמו מן היתרונות אפל'ו. מן המתוות ואחר שבא לידינו וה'
הכתוב נפרש אונחו והא מען' הדרשה וגאמר מצינו לשון
ונפל' על שלשה עניינים'.

האותר הפורש מן הכאכלם האסורים וכן הטעוכאה
במגע וכמשא ככו עבָא בז' הפרשה אחר
שהזהיר על הטמאות ועל זבאליכ' האסורים וכן הטעוכאה
במנע או כמשאכמו שבא בז' הפרשה ואחר זההיר על
הטמאות ועל המאכלים ואס ריס וכן הטעוכאה אפר
התקדשותה.

הפורש מן ההורנות אפלילוּם-הדברים המוטרין
במו שנזכיר הנזיר קדוש יהוה גודל פרע שער
גיאשו, ונאמר באילישע איש אלדים קדוש עוזר על שחדת
פרושת מן המשגנוּל והכרוב עלי הנה נא-ירעת כי איש
אלדים קדוש הוּא, וכמו שזרעו זכרון לזכרכיו והוא
בחכמים שליטים בזה כרב אדר אהוה מוכיב כליה אמתפיה
ואמר רבי עלי בכשותך, רובי יוחנן דיתיב אשער-טביביך
ולבינו הקדוש על שהה פרוש מן ההורנות יזכור יוזמה הנשיגת
עצמו בסוכת תנובות בשעת פטירתו שבשא עשר אצבעוּוֹי
למעליה ואמר רבינו של עולם גלויז-ודען-לפניך שלא נהני
אצפלו באצבע קפונה שליל לא אטר. לא נשחתת אי. אלא לא
בדגנית' שלא נתכוון להונגן אי. ונשחטת נא בדבר החרוחים
ונכמו שבקש יעקב אכינויוּן ל' לחם לא-כלו וונגד-לבלבוס.
נאמרו. כל ימיו של-אותו צוריק לא-צטער אלא-על פנימי
וחוץין. זואשר שלמה בסוף מסל' שייא וזכר פוב הרחק נמנה
דריש וועשו. כתן ל' הטריפני לחם חקייא אמר לשון טרף כמו
אריה טו-ף-בר גו-ותוי ומיחנק לבלאותו ווילא טרף חורץ
טמונותי טרפה, ואמרו כי האירה אפיילו שימצא כמוד
בדשות איננו טורף אלא-בדרי טרפו וגוווי. וכן כתיב טרף נתן
ללאו. יזכיר לעילם בירתו שנתן להם כדי-ארכם לזכר
זוכב שבך ועבון בחכם שליל צוזה לקבות אל להשבא

אלפליך וחתניה ונינה למדינת ה' נט' בנו המבנשרים ואמרו לה
זינה בגין באיש והוא מישיבה להם מא' איכפת ליתשבחנה
פליטי' אמרו לה באו חתניין אמרה טרי' איכפת לי תנלאה
בנותי' לסוח' אמרום לה הנה מלך באופר הא ודאי' חווותא
חווי על חזון כן לעתיד לבא יבויאו הנכאים ואנדרם לירושלם
בגדי' מוחזק ימווא' משיבכה מא' איכפת לי' תלנה בנות יהוד'
ובנותך' מקצה הארץ אופורת עטבה הר ציון' הנה מלך
ואו דאי' חזון על חזון ורכתיב' שוש אשיש בה תגלו נפשי' בטקי'
וכתיב' גיל' מאור בת ציון הריש' בת ירושלם וגנבר'

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְׁמִינִי

כלין מוכן לנטול כטנו וכטנו רצחם קמאל
(וילוי יג.)

צדיק אונבל

צְדִיק אָכֶל גומ' דבר יודע ומוכבל הווא פ' דרבנן למבה נוה הסט ער' טשל' יש להם עית' פניש נגלה ונסתר ולען פתח ספרו גמפל' אמר להבין משל ומליצה כי הימליך הוא פשט הכתוב ונגלה והמשל מרוח על הנסתה ובעבור שרוב ספריו נהוג הספר וסוסר כמו שאמר לעת חכמתו ובוסר להבנין אמר ביבנה או דבריו אבל השני פנים הנגלה הוא את תיקון הנוגן במעלות הפטות והגסתר והוא תקון הנפש בCellValueת שכליות וכשיתחרנו באוד אל המרות כלם הוא שילט ונקרא מלך ה' האיש קדריט וכשיחסר האוד מוחן שתיהן והוא עולם מהם הוא נחשב כבהתה ופחות סמנה והוא אן הנקרוא דוכ שובל בדברי שלמה וזה נבר כתבו. חכמי המחקר כי רחיק הוא שבסצ'א אדם שלם בשתי אלין הפטות ושיחיה חסר פטל' אלן נבען יודע כי צדיק בלעוז המורה והוא המככלן דבורי נמשפט ומקרים דרביר תורה בפ', כהו ומשתול לעשרות ואף על פ' שהוא דושא לא' געטם רוחוקות כי כבר אמר שלטמ' כי אין צדיק בארץ אשר יעץ טוב ולא יחתא והוא השם העוש' בהפק פזה ואבגנס כי כוונת תורהינו התפימה להיות הארץ הולך נדרך האמצעית יאלל מה שיש לו לאכול בשוווי ושכון הטרינוגרא בשינוי ובעועל מה שמוטר לו לבעל בשוווי ושכון הטרינוגרא בישר המדיניות ובאמונה לא שעינה: ופו בתעניתו יליבש בענ' האטר והשער וישכון במדרכו וולת' אם עשה אותה האוד דורך רפואה ברי לשוב לדריך האמצע' כרופא המשקה לחוויה צבריס תמרים כדי לשב' בבריאותו ונוג'תו תורתינו אפי'לו בענין האזכקה והגניבות להולך בהן על אל האמצעות יון' כספת' צובלנ'ר וזה לשון אדריך וכטנט'ן בבני אר' גוטה מן האמצע' וטפלג'ן לעשות הטוב והשר לעס' יט' ולבריות נקרא וחסיד בלשונו ובלשונם אל' פג'ם משורת הדין וכטנט'ן אס' יציא' פון האמצעות וטפלג'ן לעצ'ורע והוא רע' לשבי' ולבריות נקרא רעש רע' ולשון איכיל'ה בכתוב והוא על ב' פנס והנה נפנית באקלילה והשם כמש' אקללה וטורת פה' . והשנית הנאה רוחנית נש' במנ' ויאכלו האטר במלא' כי וכמו זיאכלו' ויאטע' ואפרור באצ'לים' . ואטרו אל' אקללה ודיות ולען באה לשוע' וטימ' בלשין אקללה כבו' לכו' לחומו בליחי' אכל' את הפעלה לאובלה והדי' כרובי' למתקן ובן נפש' הטוט' בכיאן על שני פנים אחת הנפש הבהירית והשתאות ההאנאות והעתונוגים אשר פשננה נכבד כמו נפש' מתחטא' כי נפש' הבשר בר' חיא' יוע' צדיק נגע בהמותו וונ' נפש' הבהיר' של'ו וכתי' גומל' נפש' איש חזק' . והשנית הנפש החכם אטר' משכנה במוח' געה אן